

MAOİST KOMÜNİST PARTİ

(MKP)

PROGRAMI

Maoist Komünist Parti Kongre Belgeleri

İçindekiler

I.Bölüm.....

Maoist Komünist Parti'nin Dayandığı Tarihsel Miras Ve Doğuşu
MKP'nin Niteliği Ve Amaçları

II.Bölüm.....

Çağımız Emperyalizm Ve Proleter Devrimler Çağıdır

III.Bölüm.....

Türkiye Cumhuriyeti'nin (TC) Tarihi Özellikleri
Emperyalizme Bağlı kapitalist Toplum

IV. Bölüm.....

Sosyalist Devrimin Hedefleri
Sosyalist Devrimin Görevleri ve Yeni Sosyalist Devlet
Sosyalist Devrimin İtici Güçleri
Sosyalist Devrimin Niteliği
Sosyalist Devrimin Savaş Stratejisi

V. Bölüm.....

Sosyalist Cumhuriyetler Birliği Programı

I. BÖLÜM

MAOİST KOMÜNİST PARTİ'NİN DAYANDIĞI TARİHSEL MİRAS VE DOĞUŞU, NİTELİĞİ VE AMAÇLARI

MAOİST KOMÜNİST PARTİ'NİN DAYANDIĞI TARİHSEL MİRAS VE DOĞUŞU

1) Maoist Komünist Parti(MKP), Marks ve Engels'in kurucu önderi oldukları Komünist bilim ve ideolojinin Marks'tan Mao'ya ve özellikle Mao önderliğindeki dersleri evrensel olan bilimimiz ve ideolojimizin Maoizm'e ulaşmasını sağlayan Büyük Proleter Kültür Devrimi'(BPKD)nin ürünüdür.

MKP, 10 Eylül 1920 yılında Bakü'de Mustafa Suphi ve diğer önder kadrolar tarafından kurulan Türkiye Komünist Partisi(TKP)'nin, Komünist mirasıdır. Komünist fikirler M. Suphilerden önce de sistematize olmasalar da mevcuttur. Komünist Manifesto, M. Suphi'den önce Ermeni Komünist aydınlar tarafından çevrilmiş ve yayınlanması egemenlerce yasaklanmıştı. Mustafa Suphi ve 14 önder kadronun Ocak 1921 yılında

Kemalistlerce katledilmesinin ardından, parti önderliği revizyonistlerin eline geçti. Partinin başına geçen Şefik Hüsnü, 30 yıllık önderliği boyunca revizyonist bir hat izledi. Bu revizyonist önderlik altındaki TKP, bir müddet devrim sürecini “sosyalist devrim” olarak tespit etti ve bunu da Kemalist iktidardan bekledi. Daha sonra ise “sosyalist devrim” şiarından vazgeçerek bu kez de Menşevik mantıkla Kemalist iktidarın Demokratik Devrimin görevlerini tamamlamasını ve sosyalist devrim için yolu düzlemesini beklemeye koyuldu. TKP, köylülerin devrimci rolünü küçümseyerek işçi sınıfı önderliğinde köylülere dayanarak Demokratik Halk Devrimini başarmayı ve oradan sosyalizme geçmeyi, yani Marksist-Leninist kesintisiz ve aşamalı devrim teorisini reddetti.

O dönemdeki yarı-sömürge, yarı-feodal ve çok uluslu toplumun nesnel gerçekliği ile Marksizm-Leninizm teorisini birleştiremedi. İşçi-köylü ittifakını esas almayarak silahlı mücadele yolunu reddetti. Refik Saydam faşist hükümetini destekleyecek kadar ML’ den uzaklaşarak Kemalist iktidara kölece bağlılık gösterdi.

Kemalist iktidarın Kürt ulusuna ve azınlık milliyetlere, özellikle de Kürt ulusuna yönelik uygulanan amansız milli baskı ve kitle katliamlarına alkış tuttu. Kürt ulusal hareketine yönelik bastırma ve katliam politikasını “feodalizmin tasfiyesi” olarak değerlendirip destekledi.

Bu, 2. Enternasyonalde sistemleşmiş, kökleri Komünist hareketin tarihinde de mevcut olan burjuva aydınlanmacı medeniyet paradigmasının sonuçlarıydı. Devrim ve sosyalizm, yüksek düzeyde gelişmiş üretici güçler üzerinde telakki ediliyor, burjuva cumhuriyet kalkınmacı stratejilerle devrimci olarak görülüyordu. Ezilenlerin isyanları “ilerici” cumhuriyete karşı bir barbarlık olarak değerlendirilerek emperyalist ve uşağı burjuva siyasetler objektif olarak kutsanıyordu. TKP’nin bu yanlış yönelimi, Jön-Türk, İttihatçılık ve Kemalist faşist cumhuriyete kadar bir kuyrukçuluğa yol açıyordu. Söz konusu kuyrukçuluk burjuva kapitalist medeniyet ve onun ezen ulus cumhuriyeti

paradigmasını ilerici görme ile alakalıdır. Burjuva aydınlanma ve burjuva medeniyet-uygarlıkçı ve tarih anlayışı, faşist cumhuriyeti ve onun sözde laik-yurttaş kimliğini bir devrimcilik olarak görüyor, tüm ezilenlerin bunların hegemonyasına karşı mücadelesinin meşru ve demokratik mirasını sahiplenme yerine tam da Kemalist gericilikle objektif işbirliğine giriyordu. Aynı problemleri, burjuva aydınlanmacı felsefe ve tarih anlayışının yükünden kurtulamayan kendilerine Komünist diyen hareketin gidişatında da görmekteyiz. Batıcı ve Avrupa merkezci 2. Enternasyonal konseptinin sömürgeci kapitalist medeniyeti, kapitalist ulus devleti devrimcilik diye değerlendiren yükü, coğrafyamızda muazzam bir sistem gösteriyordu. Kemalist cumhuriyet ve ordusu, bir devrimci dinamik olarak ele alınıyor ve onların Kürt, Alevi, Ermeni, Rum, Süryani ve diğer ezilenlere yönelik katliamları ve tekçi ulus-devlet yaratma operasyonları destekleniyordu.

Ermeni, Dersim gibi soykırımlar feodalizme karşı bir uygarlık ve hızla demokratikleşme girişimleri ve eylemi olarak değerlendiriliyordu.

Tüm bu yanlışlar son derece önemli düzeylerde 3.Enternasyonal (Komintern)'de de mevcuttu. Ve hatta proletarya biliminin büyük ustaları Lenin, Stalin ve Mao yoldaşlarda da bu olumsuzluklardan köklü bir kopuş yoktu. Marks ve Engels yoldaşlarda da Doğu ve Hindistan sorununu ele alışıta sömürge siyasetlerinin objektif ilerici görülmesi yanlışları mevcuttu. Yukarıdaki bahsi geçen bütün ezilenlere yönelik baskı ve katliamlara ilişkin Uluslararası Komünist Hareket(UKH) içerisinde özellikle Komintern' in ve o dönemin büyük ustalarının pragmatik ve oportünist politika eksenli yönelimleri görülmelidir.

M.Suphi önderliğindeki esas özü Komünist olan TKP'nin çizgisi, Komintern çizgisinden bağımsız değildir. Tüm olumlu ve olumsuz yanlarıyla Komintern'in yönlendirdiği bir parti durumundadır.

Bu noktada 24 Nisan 1972'de kuruluşu ilan edilen MKP'nin ideolojik,

siyasi ve örgütsel önceli TKP(ML), tüm bu hatalara karşı keskin bir kopuşu ifade eder. Hareketimiz, Ermeni, Dersim vd soykırımlarına, Kürt vd. katliamlara karşı çıktı. Jön-Türkçü, İttihatçı ve Kemalist cumhuriyetçi mirası, kökleriyle reddetti. Pir Sultanların, Şeyh Bedrettinlerin, Babailerin, ezilen Kürt ulusunun isyanlarının vd. lerinin ilerici, kahraman, demokratik ve devrimci miraslarına sahip çıktı. Bu, dünya ve Türkiye-Kuzey Kürdistan gerçekliğinde yeni nitel bir tarih bilinci ve tarihsel doğruluştur. Bu doğruluşun önderi ve Komünizmin özüne sarılan Kaypakkaya, devrimci metotla gerçeği, tüm dünyada ve tarihte ilk kez formüle ediyordu.

Partimiz MKP de bu perspektifle günümüzün objektif gerçekliklerine yaklaşmak zorundadır. Yukarıdaki geçmiş tarihsel mirasta '68 Gençlik Hareketi, 15-16 Haziran ve onu da aşarak Komünistlerin öğrenmesine çok önemli zeminler sunan 2013 Gezi Parkı ve Taksim'de başlayıp yayılan Haziran Ayaklanması son derece önemli öğretici dersler içermektedir. Partimiz MKP, bu tarihsel mirasa Komünist bilinçle sahip çıktığını ve ilerletme sorumluluğunu ilan eder.

2) Mustafa Suphi ve diğer önder kadroların katledilmesinden sonra TKP, elli yıl boyunca bir reform partisi olmaktan ileri gidemedi.

M. Suphilerin Kemalistlerce katledilmelerinden sonra TKP ve bütün önderlikleri de geçmişin hatalarını ideoloji ve politikası itibariyle sistemleştirerek devam ettirdi. Tüm bu ideolojik, politik ve örgütsel nedenlerden dolayı 1972 yılının 24 Nisan'ında Komünist önderimiz İbrahim KAYPAKKAYA önderliğinde kurulan öncelimiz TKP(ML), 50 yıllık TKP'nin bütün tarihinin takipçisi ve mirasçısı değildir.

3) 1970'li yılların başında başta Çin Büyük Proleter Kültür Devrimi olmak üzere, Kürt-Türk ulusu ve çeşitli azınlık milliyetlere mensup kahraman işçi sınıfımızın, fedakar köylülerimizin ve yiğit gençliğimizin çığ gibi yükselen mücadeleleri ve hızla yayılan Marksist-Leninist-Maoist

eserlerin etkisi ezilen yığınların mücadelesine önderlik edecek genç bir komünist hareketin doğmasına elverişli bir ortam hazırladı.

4) Marksizm-Leninizm biliminin başkanı Mao öncesi kilometre taşlarıyla sınırlı olduğu düşünülemez. Dolayısıyla bu temel miras üzerinde yükselen komünizmin Maoizm ile yakaladığı yeni bir nitel aşamanın ürünü olarak Türkiye-Kuzey Kürdistan ve çeşitli azınlık milliyetlerden proletaryanın öncü örgütü TKP(ML), 24 Nisan 1972'de Komünist önderimiz İbrahim KAYPAKKAYA önderliğinde Malatya'nın Kürecik dağlarında kuruldu.

5) TKP(ML)'nin kuruluşu; uluslararası komünist hareket içinde başını modern revizyonist Kruşçev' in çektiği Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimine ihanetin dünya ölçeğinde kol gezdiği bir ortamda, bilimin yeni bir aşamasının adı olan Maoizm bayrağının Türkiye- Kuzey-Kürdistan topraklarında göndere çekilmesidir.

6) TKP(ML)'nin kuruluşu; 3. Enternasyonalin bir şubesi olarak kurulan TKP'nin henüz çok genç iken, önderi M.Suphi ve 14 önder kadronun faşist Kemalîst iktidar tarafından katledilmesinden 50 yıl sonra Türk-Kürt ulusu ve çeşitli azınlık milliyetlerden işçi sınıfımızın, yeniden öncü kurmayına kavuşmasıdır.

7) TKP(ML)'nin kuruluşu; başta işçi sınıfımız olmak üzere, bütün emekçi yığınlar üzerinde elli yıl boyunca bir karabasan gibi çöken revizyonist-reformist, Troçkist, sosyal şoven, teslimiyetçi, tasfiyeci akım ve örgütlerin ideolojik etkisinin kırılması ve devrimin gerçek siyasi mecrasına yöneltilmesi demektir.

8) TKP(ML)'nin kuruluşu; faşist Kemalîst ideolojinin başta sol ve sol görünümlü hareketler olmak üzere, kitleleri ahtapot ağı gibi sarmaladığı, toplumun devrimci dinamiklerinin tamamen sisteme yedeklenmeye çalışıldığı, devrimin faşist ordu ve parlamentodan beklendiği, 1961 faşist anayasasının "devrim anayasası" olarak lanse edilip savunulmaya

çalışıldığı, Kürt ulusu yok sayılarak; ulusların kendi kaderini tayin hakkının ayaklar altına alındığı bir dönemde Marksist-Leninist-Maoist devlet, devrim ve parti kuramının teori ve pratiği ile ayakları üzerine oturtulmasıdır.

9) TKP(ML)'nin kuruluşu; subjektivizmden, revizyonizmden, Troçkizm'den ve dogmatizmden arınmış, kitlelerle kaynaşmış, teori ile pratiği birleştiren, özeleştirici metodunu ve parti içi iki çizgi mücadelesini kendi gelişmesinin motoru olarak benimseyip uygulayan, disiplinli komünist partisi; böyle bir partinin önderliğinde Halk Silahlı Kuvvetleri ve yine böyle bir partinin önderliğinde Halkın Birleşik Cephesi silahlarını düşmanlarını yenmede devrimin üç stratejik silahı ile birlikte halk demokrasisi, sosyalizm ve komünizm taşıyıcı sınıfımızın öncü müfrezesi ile yeniden kucaklaşmasıdır.

10) TKP(ML)'nin kuruluşu; Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Marks-Engels-Lenin-Stalin ve Mao'nun ışıklı yolunda bağımsızlık, halk demokrasisi, sosyalizm ve yüce komünizm mücadelesinin, proleter dünya devriminin ayrılmaz bir parçası haline getirilmesidir.

11) TKP(ML)'nin kuruluşunda, kurucu komünist önderimiz İbrahim KAYPAKKAYA'nın Seçme Eserleri'nde 5 temel belge adı altında toplanan ve aynı zamanda TKP(ML)'nin programatik ilke ve görüşleri olarak ifadesini bulan bu belge, Maoist Komünist Parti ile yeni nitel bir seviyeye ulaşmıştır. Komünist bilim, ideoloji ve teorinin bir eylem kılavuzu olarak sıçramalı nitel ilerlemeler göstereceği gerçeğinin somut bir göstergesi olan MKP' nin yönelimi fevkalade anlaşılır bir durumdur.

12) TKP(ML)'nin ismi, 15 Eylül 2002'de gerçekleştirdiğimiz 1. Kongre ile Marksizm-Leninizm biliminin Maoizm ile vardığı nitel aşama temel alınarak Maoist Komünist Parti (MKP) olarak değiştirildi.

13) MKP; TKP(ML)'nin ideolojik, politik ve örgütsel devamı olduğundan

TKP(ML) ile aynı tarihsel mirasın sahibi ve onun nitel olarak ileri seviyede devamcısıdır.

MKP'NİN NİTELİĞİ VE AMAÇLARI

14) MKP; Türkiye-Kuzey Kürdistan'da çeşitli millet ve azınlık milliyetlerden proletarya ve emekçilerin, Marksizm-Leninizm-Maoizm olan Komünizm bilimi, ideolojisi ve teorisi ile donanmış bilinçli, örgütlü ve öncü siyasi partisidir.

15) MKP; proletarya ve emekçilerin elinde dünyayı devrimle değiştirmek için bir araç olan komünizm bilimini, bütün eylemlerine yön veren teorik temel kabul eder. Proletarya ve emekçilerin büyük önder ve öğretmenleri Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung' un öğretilerini, revizyonist, Troçkist ve her türden oportünist saldırılara karşı korur, savunur, uygular ve öğrenerek geliştirir.

MKP, Komünizm bilimine düşman akımların proletarya ve halk içindeki etkisi kırılmadan, önderliğini tam olarak gerçekleştiremeyeceğini ve her türden sapma ile uzlaşmanın devrimi yenilgiye götüreceğinin bilincinden hareketle, tüm yanlış akımlara karşı uzlaşmaz bir ideolojik mücadele yürütür.

16) MKP; kendi içinde gönüllü birliğe dayanan Komünist bir mücadele örgütüdür. İçerisinde demokratik merkezîyetçilik esaslarına göre tüm üyeler için geçerli olan proletaryanın bilinçli disiplini hüküm sürer. Eleştiri-özeleştiri ilkesini gelişmesinin en gerekli şartlarından biri olarak kabul eder; parti içi iki çizgi mücadelesini varlığı ve gelişmesinin temeli ve ilerlemesinin motoru olarak görür; Komünist irade ve eylem birliğinden doğan gücünü, demokratik merkezîyetçilik dışı akımlardan beslenen anlayışlar ile tahrip edilmesine karşı durur. Açık ideolojik mücadeleyi savunur, hiçbir fikri baskı altına almaz, örgütsel işleyiş ve disiplin temelinde eleştiri-özeleştiri özgürlüğü üzerinden yükselen

merkezleşmiş parti birliğinin korunması ve ilerletilmesine itina gösterir.

17) MKP; Komünizm bilimini bir doğma olarak değil, mücadelesinin bir eylem kılavuzu olarak kavrar; dünya ve Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası ve halklarının devrimci mücadelelerinin tecrübelerinden ders çıkarma ilkesini temel alır; Paris Komünü' nün, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin, Çin Demokratik Halk Devrimi'nin ve Çin Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin tecrübelerine sahip çıkar, onların aydınlık yolunda yürür/geliştirir.

18) MKP; dünya proletaryasının Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki öncü siyasi partisi olarak, proletarya enternasyonalizminin ilkelerini savunur, tüm üyelerini proletaryayı ve halkı her türden milliyetçiliğe karşı enternasyonalizm ruhuyla eğiterek, proletaryanın şanlı kırmızı bayrağı altında toplamak için mücadele eder.

Sosyalist devrimi, emperyalizm ve proleter devrimler çağında, dünya proleter devriminin bir parçası olarak kabul eder. Uluslararası Komünist Hareketin Komünist ilkeler temelinde birliği için ve bu birliğin açık ideolojik mücadele esas alınarak sağlanabileceği bilincinden hareket eder. Komünist partilerle proleter enternasyonalizmi ve eşitlik ilkesi temelinde ilişki kurar ve geliştirir. Komünist partiler arasındaki ayrılıkların-ideolojik meseleler dışında kalan yönleri ile ilgili-düşman önünde açıklanıp tartışılmasını reddeder. Açık ideolojik mücadeleyi benimser, bu mücadelede şahsi teşhir- damgalama ve örgütsel deşifreyonlara kesinlikle yer vermez. Uluslararası alanda sosyal ve devrimci ulusal kurtuluş savaşlarını sahiplenir ve desteklemeyi görev bilir.

19) MKP; siyasi iktidar mücadelesinde parti ve öncüsü olduğu sınıfın bağımsızlığını korumak kaydıyla, kendisi dışındaki devrimci örgütler ve halk güçlerine karşı grupçu kaygılar gütmeyi, onlarla arasındaki sorunları çözme yönteminde her türden şiddet öğesini reddeder, kararlı bir açık ideolojik mücadele yürütmeyi benimser.

20) MKP; uluslararası dayanışmayı benimser, kendi gücüne dayanmayı temel alır, dış yardıma bel bağlamaz.

21) MKP; sosyalist devrimi gerçekleştirmeyi, kesintisiz ve aşamalı bir şekilde komünist topluma ulaşma amacını benimser.

22) MKP; uluslararası emperyalizme bağımlı kapitalist ve çok uluslu Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Sosyalist Devrimin yolu olarak kır ve şehir diyalektiğine uygun gelişecek olan Sosyalist Halk Savaşı stratejisini benimser.

23) MKP; kapitalist toplum ile komünist toplum arasında bir ara aşama olan ve oldukça uzun bir tarihi dönemi kapsayan sosyalist toplumda sınıfların, sınıf mücadelelerinin ve antagonist çelişkilerin varlığını kabul eder. Bu tarihi dönem boyunca proletarya ve emekçilerin devrimi ve devletin zayıflatılması durumunda iktidarın yeniden burjuvazinin eline geçebileceğini, kapitalizmin yeniden inşa edilebileceğinin bilinciyle Kültür Devrimlerini öngörür, aynı zamanda adım adım devlet aygıtının sönməsi için görevlerini aksatmaz.

24) MKP; komünizm hedefine ulaşmak için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayacağını ilan eder.

II.BÖLÜM

ÇAĞIMIZ EMPERYALİZM VE PROLETER DEVRİMLER ÇAĞIDIR

25) Emperyalizm, 20. yüzyıl başlarında kapitalizmin yüksek ve nitel bir aşaması olarak çağımıza damgasını vurmaktaydı. Emperyalizm, kapitalizmin serbest rekabeti yerine, belirleyici üretim araçlarının tekeli kapitalistlerin eline geçmesi, yani tekeli kapitalist birliklerin (sendikalar, karteller, tröstler) belirleyici önem kazandıkları banka sermayesi ile sanayi sermayesinin iç içe geçtiği, bütün dünya topraklarının en zengin kapitalist devletler arasında paylaşıldığı, tekeli kapitalist devletlerin pazar kapma üzerinde çelişkilerinin keskinleştiği, geçmişte yabancı ülkeleri sömürme ve sömürgeleştirmenin temeli olan meta ihracının yanı sıra çok büyük boyutlarda sermaye ihracı üzerinde yapılan sömürge siyasetinin almasıdır. Bu, aynı zamanda kapitalizmin iktisaden çok gelişmiş yüksek aşaması olmakla birlikte can çekişen ve çürüyen halidir de.

26) Kapitalizmin olağanüstü düzeyde gelişmiş olması ve serbest rekabetin 19. Yüzyılın son çeyreğinde ömrünü doldurarak yerini tekeli kapitalizme bırakması, üretim sürecini ve ürünlerin bölüşümünü

bankalar ve kapitalist birlikler vasıtasıyla toplumsal olarak düzenlenmesi için bir mekanizmanın oluşturulması, tekellerin büyümesine orantılı olarak pahalılığın artması ve bununla birlikte kapitalist birlik ve kurumların işçi sınıfı üzerindeki baskıyı korkunç düzeye ulaştırması, işçi sınıfının ekonomik ve siyasi mücadelesi önünde zorlaştırıcı, yasakçı ve baskıcı yasaların çıkartılması, emperyalist savaşın ezilen halklar üzerinde yarattığı dehşet, açlık, katliam, yıkım, sefalet ve barbarlaşma gibi her yönlü çürüme ve can çekişmesinin ulaştığı aşama olarak kendisini mezara gömecek olan proleter devrimler çağını açmıştır.

27) Proleter devrimleri; burjuvazinin kapitalizmin tekeli aşamaya varması ile birlikte hem üretim ilişkisi bakımından hem de sınıfsal siyasal karakteri bakımından gericileşerek devrimci barutunu tüketmesi ile emek- sermaye çelişkisi üzerinde giderek yoğunlaşan proletarya-burjuvazi arasındaki çelişki, siyasi iktidarını değiştirme sayesinde çağımızda ilk olarak emperyalizmin en zayıf halkası durumundaki Çarlık Rusya'sında Ekim Devrimi ile ulaştı.

28) Dünya ölçeğinde emek-sermaye çelişkisi üzerinde sınıfsal ifadesini bulan burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişki, proleter dünya devrimi sürecinin temel çelişkisidir. Bu sürecin çelişkileri içinde öne çıkan diğer başlıca çelişkiler; proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki, emperyalist devletlerin kendi arasındaki çelişki, emperyalizm ile ezilen dünya halkları ve ezilen uluslar arasındaki çelişkidir. Bunlar içerisinde emperyalizm ile ezilen dünya halkları ve ezilen uluslararası çelişki proleter dünya devrimi sürecinin içinden geçtiği bugünkü aşamanın baş çelişkisidir.

Ekim-Sosyalist Devriminin açtığı yolda başta Çin proletaryası ve emekçi halkı olmak üzere, birçok Asya, Doğu Avrupa ülkesi demokratik ve sosyalist devrimlerle tanıştı.

İlk olarak SSCB'de 1956'dan sonra modern revizyonizmin iktidarı gasp etmesi ve devamında kapitalist restorasyonu gerçekleştirmesi, aynı

zamanda Çin ve Arnavutluk dışındaki diğer demokratik-sosyalist ülkelerde de geriye dönüş sürecinin başlangıcı oldu. Çin Halk Cumhuriyetinde Başkan Mao'nun ölümünü fırsat bilip iktidarı bir darbe ile ele geçiren karşı-devrimci Deng-siao Ping, Hua Kua Feng kliği, sosyalizmin kazanımlarını adım adım tasfiye ederek, Çin Halk Cumhuriyeti'ni emperyalist-kapitalist dünyanın bir parçası haline getirmeyi başardılar. Arnavutluk'ta ise, Arnavutluk Emek Partisi ve önderi Enver Hoca'nın Başkan Mao şahsında MLM'ye karşı başlattığı ihanet saldırısıyla başlayan süreç, 1980'li yılların başında ülkenin emperyalist dünya ile bütünleşmesini sağladı.

29) Proleter dünya devriminin yedek güçlerinden olan ulusal kurtuluş savaşları geriye dönüşler öncesi, sosyalist kampın varlığından ve uluslararası nüfuzundan aldığı güçle emperyalizme daha güçlü darbeler vururken, ancak sosyalist kampın dağılması ve demokratik-sosyalist ülkelerdeki geriye dönüşlerin tamamlanması ile birlikte bu hareketlerin birçoğu daha bağımsızlıklarını elde etmeden şu veya bu emperyalist devlete sırtını dayayarak reformist bir konuma geldiler, gelmektedirler. Devrimci proletarya ulusal hareketlerin bu karakterinden dolayı reformist karakterdeki ulusal hareketlerin çizgilerini deşifre edip çizgilerine karşı mücadele eder, ezilen ulus ve azınlıklar hareketinin yanlış çizgilerine rağmen meşruiyeti ve demokratik içeriğini desteklerken proletaryanın çözüm bayrağı temelinde sorunun üstesinden gelmeyi sorumluluk olarak bilir.

Bu konuda devrimci ulusal hareketleri stratejik bir müttefik olarak ele alır.

30) Mevcut durumda Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın yarı-sömürge, sömürge ve kapitalist ülkeleri ve ezilen ulusları devrimin fırtına merkezleri olma özelliğini korumaktadır.

Kapitalist emperyalizm, proleter sosyalist devrimin arifesidir. Kapitalist

emperyalist küreselleşme bu ihtiyacı daha da derinleştirmiştir.

Marks'ın başından beri ifade ettiği gibi yoğunlaşma temelinde merkezileşerek, rekabetle diğer sermayelerin yutulması, birleşme-satınalma ve batırma ile tekelleşmesi, kapitalist yürüyüşün genel bir özelliği idi. Geçmişin serbest rekabet dönemi bu trendle tekele dönüştü. Derinleşen dünya pazarı tekellerin hakimiyetine girdi.

Emperyalizm, tekeller ve mali sermayenin egemenliğinde sermaye ihracının öne çıktığı, dünyanın uluslar arası törstler tarafından paylaşımının derinleştiği kapitalizmin yüksek yeni nitel bir aşamasıdır. Bu durumla Marks'ın önceden ifade ettiği gibi "kapitalizmin uluslar arası niteliği de gelişmektedir."

Ekim Devrimi ile başlayan emperyalizm ve proleter devrimler çağı, şimdi de yol göstericidir.

Leninist emperyalizm tahlilleri, şimdiki emperyalist sermaye birikim sürecinin özgünlüklerini anlamada da yine temeldir. Kapitalizmin, emperyalizm aşamasında olduğu gibi sermayenin uluslar arası örgütlenmesi, tarihsel koşullardaki değişiklikler itibariyle (emperyalist Sovyet bloğunun çökmesi vb) bazı değişiklikler göstermektedir. Kapitalizmin, emperyalizmin temel çelişmesi üretimin toplumsallığıyla şahsi mülk arasındaki çelişmedir. Bugünde değişmeyen içerik-öz budur. Ancak emperyalizm, sadece nicel değil belli nitel değişimlerde göstermektedir. Ulusal tekeller yerini çok uluslu tekellere bırakmış, merkezileşme ve yoğunlaşma yeni nitel bazı değişiklikler ortaya çıkarmıştır.

Merkezileşmiş, yoğunlaşmış emperyalist küresel kapitalizm, proleter dünya devriminin temellerini daha da olgunlaştırmıştır.

Proleter dünya devrimi, emperyalizm ve ona bağımlı coğrafyalar

MAOİST KOMÜNİST PARTİ PROGRAMI

biçiminde bölünmüş dünya gerçekliğinde Komünizm ortak amacı doğrultusunda proleter sosyalist ve yeni demokratik devrim bileşenlerinden oluşur.

Proleter dünya devrimi, bu gerçeklik temelinde somutta alacak özgün biçimlere rağmen, Komünizm hedefinin bileşenleridirler. Enternasyonal ortak içerik somut koşullarda özgün biçimler gösterir.

Komünizm için toplumsal devrim, kapitalizm tarafından mülksüzleştirilen proleterya ve emekçilerin devrimin doğrudan sahibi olmalarını gerektirir. Zira mülksüzleştirilenlerin üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetine son verecek öncü tarihsel dinamikler bunlardır.

Üretim ve sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesinin yol açtığı dünün de tekelleri yani banka- sanayi bileşimi ile mali sermaye ve sermaye ihracı tayin edici duruma gelmiştir. Bu, kapitalizmin emperyalizm aşamasının bir sonucudur. Şimdi bu çok daha derinleşmiş bir merkezileşmeyi ifade eder. Emperyalizmin çelişkileri bu durumda uyum değil bir keskinleşme ve şiddetli çatışma durumunu devam ettirmektedir.

Emperyalizmin özellikleri ve başlıca çelişkileri bu yeni süreçte ortadan kalkmamakta, sermayenin tarihsel yürüyüşüne uygun olarak şekillenmektedir. Emperyalist sermayenin tek düze bir birikim modeli yoktur. Tarihsel koşullara bağlı olarak değişik biçim ve nitelikler almaktadır. Kapatılızla eski yalıtılmışlık ve içe kapanıklığın parçalanıp bir dünya pazarının oluştuğuna dikkat çeken Marks'ın açtığı yolda Lenin yoldaş; kapitalist "evrensel yoğunlaşmanın", "süper tekeller" ile "yeni bir safha" ya ulaştığını gerçekleri tahlil ederek gösterdi. Gelişme elbette tek düze bir tekrar olmaz, olamaz. Çelişme temelinde sıçramalı gelişim ve değişim, diyalektik tarihsel materyalist bakış açısının özüdür.

Bilişim, iletişim(internet gibi) ve ulaşımdaki devasa gelişmeler

MAOİST KOMÜNİST PARTİ PROGRAMI

sermayenin üretim ve dolaşım zamanını alabildiğince kısaltmıştır. Üretim ve dağıtım merkezleri çok uluslu tekeller yönetiminde buna göre yeniden mevzilendirilmiştir.

İMF- Dünya Bankası- Dünya Ticaret Örgütü gibi uluslar arası örgütler ile çok uluslu tekellere bağımlılık ve çilişkili entegrasyon sömürü ağı içerisindeki her yerin kendi başına hareketini oldukça sınırlamıştır. Tüm işgücü pazarları vb çok uluslu tekellere tabi kılınmıştır.

Dünya çapında teknolojik üstünlüğü, teknik bilgi üretim liderliğini elinde bulunduran çok uluslu tekeller diğerlerini batırmakta ya da bünyelerine katmaktadırlar. Tüm ulus devletler, uluslar arası tekellerin adeta bir acentası durumundadırlar.

Emperyalizmin asalak özü ve sermaye ihracı şimdi spekülative sermaye egemenliği şekliyle daha vahşi bir biçim ve nitelik almıştır. Borsalar geçmişe göre çok daha etkin rol üstlenmiştir. Borsalar ve spekülative sermaye, etkisini daha da derinleştirmiştir.

Çok uluslu tekellerin ihtiyaçlarının gereği olarak kapitalist ya da bağımlı ulus devlet tekelleri özelleştirilmiş, devlet sanayi ve hizmet sektöründeki devlet tekelleri aynı çerçevede, uluslar arası tekeller tarafından talan edilmiştir. İnsan yaşamının metalaşması derinleşmiş, sağlık-çocuk bakımı-eğitim-sigorta vb her şey pazara bağlanmıştır.

Orta sınıf denilen güçlerde çökmüş, üretimden koparılan yığınların bir parçası haline getirilmiştir.

Emperyalist kapitalist vahşi sömürü karlarının kırıntılarıyla idare eden bir işçi aristokrasisi şimdi de mevcuttur. Sarı sendikalar gibi araçlar ile tüm bunlar reformizmin sosyal temelini oluşturmaktadır. Bunlara karşı ideolojik mücadele görevi asla ihmal edilemez.

MAOİST KOMÜNİST PARTİ PROGRAMI

Emperyalist küreselleşme gerçekliğinde emperyalizmin derinleşen başlıca çelişmeleri devrime daha bölgesel ve uluslararası bir karakter kazandırmıştır. Eşitsiz gelişme yasası ve bu temelde devrimin zayıf halkaları koparma görevini atlamadan bölgesel ve uluslar arası gelişmelerde lokal sınırlara hapsolan yönelimlere de düşmemeliyiz.

Emperyalist bloklar dünyanın şimdiki gerçeğidir de. Bu bloklar arası çelişkiler, günümüzde emperyalist dünya savaşı tehlikesinin olduğunu da göstermektedir. Çok uluslu tekellerin dünya savaşı biçimindeki yönelimlerinde geçmişteki tecrübelerden öğrenerek bölgesel ve yerel savaşlar biçimini almıştır.

Geçmişin ulusal tekelleri şimdiki durumda çok uluslu tekellere dönüşmüştür. Şimdi rekabet çok uluslu tekeller arası bir hal almıştır. Çok uluslu tekeller, bağımlı ülkelerde yerli işbirlikçilerin sözde siyasal "bağımsız" devletlerini de bir memurlar durumuna dönüştürmüştür.

Sermaye, çok uluslu tekeller egemenliğinde genişleme-yayıma özelliğinin bir sonucu olarak önündeki önemli engelleri, lokal koruma duvarlarını daha köklü yıkmış, her şeyi ihtiyaçlarına göre yeniden yapılandırma durumunda olmuştur.

Çok uluslu emperyalist pazar birlikleri ve bölgesel birlikler biçiminde emperyalist sermaye bir yeni organizasyon içindedir. Emperyalist sermayenin aşırı yoğunlaşma ve merkezileşmesi kutuplaşmalara bağlı olarak AB, NAFTA, ŞANGAY gibi bloklaşmaların yanısıra G-8 ve G-20 gibi uluslar arası organizasyonlara da gidilmiştir.

Kapitalist emperyalist küreselleşme çok uluslu tekellerle çok daha vahşileşmiş ve gerici hegemonyasını derinleştirmiştir. Adalet ve bölüşüm geçmişe oranla çok daha dengesizleşmiş, derinleşmiş, devrim ihtiyacı çok daha acil bir hal almıştır. Tekelleşmenin geldiği bu süreci, barışçıl bir entegrasyon ve bölüşüm olarak tanımlayan safsataya rağmen gerçek

budur.

Ulus devletler ve tekelleri, uluslar arası egemen çok uluslu tekellerin yürütme ve planlamalarına göre dizayn edilmiş, bu egemenliğin yön verdiği dünya pazarına uyumsuz ekonomik siyasi ve sosyal yapılanmalar Neo-Liberal emperyalist stratejiler çerçevesinde şekillendirilmeye çalışılmaktadır.

Değişik noktalarda (finans- borsa- emlak vb) patlasa da kapitalist emperyalist kriz, kapitalist sermaye temelli, üretimin karakteristik bir özelliği olarak daha sık ve daha yaygın görülen bir gerçektir. Ayaklanmalar ve devrimler şimdi daha günceldir. Komünistler, hazırlık, kapasite ve inisiyatiflerini, bu son derece objektif gerçeğe göre ele almalıdırlar.

III. BÖLÜM

TÜRKİYE CUMHURİYETİ'NİN (TC) TARİHİ ÖZELLİKLERİ

31) Geniş bir coğrafyayı egemenliği altında tutan, birçok ülke, ulus ve milliyetin yaşadığı toprakları fetheden feodal merkezi Osmanlı İmparatorluğu, Avrupa'daki kapitalizmin yükselişi ile birlikte çözülme sürecine girmekten kendisini kurtaramadı. Bu süreç çeşitli ulusal başkaldırılarla bütünleşince, imparatorluk emperyalizm çağı ile birlikte hızlı bir şekilde dağılmaya başladı.

Emperyalizmin ağına düşmekten kurtulamayan Osmanlı devleti, yarı-sömürge bir devlet haline geldi. Birinci emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Alman emperyalizminin saflarında yer alan Osmanlı devleti, bu savaşta Alman emperyalizmi ile birlikte yenilgiye uğraması sonucu sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal yapıya dönüştü. Alman uşağı Türk komprador burjuvazisi ve büyük toprak ağası sınıfları, itilaf devletlerinin işgaline

MAOİST KOMÜNİST PARTİ PROGRAMI

karşı yürütülen güdükte olsa anti- emperyalist savaşın başına geçerek, başında Mustafa Kemal'in bulunduğu Kemalist "Devrim"i başlattılar.

Kemalist "Devrim"; Türk ticaret burjuvazisinin, toprak ağalarının, tefecilerin, az sayıdaki sanayi burjuvazisinin ve bunların üst kesimlerinin bir devrimidir. Devrimde, hem komprador Türk büyük burjuvazisi, hem de milli karakterdeki orta burjuvazi yer almıştır.

Devrimin önderleri, daha anti-emperyalist savaş yıllarında iken itilaf emperyalizmi ile el altından işbirliğine giriştiler, emperyalistler ise Kemalistlere hayırhah bir tutum takınıp Kemalist bir iktidara rıza göstermeye başladılar.

Kemalistler, emperyalistlerle barış imzaladıktan sonra bu işbirliği daha da koyulaşarak devam etti. Ve Kemalist hareket "özünde köylülere, işçilere ve bir toprak devrimi ihtimaline karşı" gelişti.

Kemalist Devrim'in sonucunda sömürge yapıya son verilirken, ancak yarı-sömürge, yarı-feodal iktisadi ve siyasi yapı aynen devam etti.

Sosyal alanda, eski komprador büyük burjuvazinin, eski bürokrasi ve ulemanın hakim mevkiini, milli karakterdeki orta burjuvazi içinde palazlanan ve emperyalizmle işbirliğine girişen yeni komprador Türk burjuvazisinin bir kısmı ve yeni bürokrasi aldı. Eski toprak ağalarının, büyük toprak sahiplerinin, tefecilerin, vurguncu tüccarların bir kısmının hakimiyeti devam ederken, bir kısmının yerini ise, yenileri aldı. Kemalist iktidar, bir bütün olarak milli karakterdeki orta burjuvazinin çıkarlarını temsil etmemekte, yukardaki sınıf ve zümrelerin çıkarlarını temsil etmektedir.

Politik alanda, hanedanlıkla birleştirilmiş olan meşrutiyet idaresinin yerini, yeni hakim sınıfların çıkarlarına en iyi cevap veren burjuva cumhuriyeti aldı. Bu idare, söz de bağımsız gerçekte ise siyasi bakımdan

emperyalizme yarı bağımlı idaredir. Kemalist diktatörlük, söz de demokratik, gerçekte ise askeri faşist diktatörlüktür.

Kemalist Türkiye, gittikçe daha çok yarı-sömürge ve emperyalist dünyanın bir parçası haline gelerek nihayetinde kendisini İngiliz-Fransız emperyalizminin kucağına atmak zorunda kalmıştır.

32) Komünist hareketin görevi, Kurtuluş Savaşı'nı takip eden yıllarda, devrimin baş düşmanı Kemalist iktidarı devirmek, yerine işçi sınıfı önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakına dayanan Demokratik Halk Diktatörlüğü kurmaktır.

İktidara, Kurtuluş Savaşı'nın bitiminden itibaren komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları hakimdir. Fakat komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları iki büyük siyasi klişe ayrılmıştı. İktidara ve devlet mekanizmasına hakim olan klik önce İngiliz-Fransız emperyalizminin, 1935'lerden itibaren de Alman emperyalizminin işbirlikçiliğini yapmıştır. İkinci Dünya Savaşı'na kadar, genel olarak orta burjuvazi de bu klişin peşinde harekete katılmıştır.

İkinci emperyalist savaş yıllarında Alman işbirlikçisi hakim klik, koyu bir faşizm uygulamasına ve vurgunculuk politikasına girişti. Bu klik, içerde başta işçi sınıfı olmak üzere bütün demokratik güçlere, dışarıda da SSCB'ye ve İngiliz-Fransız-Amerikan bloğuna karşı, Alman faşistlerinin yanında yer aldı. Fakat dünyadaki güçler dengesi ve SSCB'nin varlığı, bunların Alman faşistlerinin safında savaşa katılmasına engel oldu.

33) Demokrat Parti (DP) ve Millet Partisi (MP) içinde örgütlenen komprador burjuvazinin ve büyük toprak ağalarının muhalif klişi, bunun peşinde de o zamana kadar CHP saflarında tali bir unsur olarak yer alan reformcu orta burjuvazi ve diğer demokratik unsurlar bu muhalif kampta yer aldı. TKP de bu klişin kuyruğuna takılmıştır. Bunlar dünya çapındaki İngiliz-Fransız- Amerikan bloğu ve SSCB ile ittifak kurmuşlardı. 2. Dünya

Savaşı, Alman faşistleri ve müttefiklerinin yenilgisiyle bitince Türkiye çapında da bu blok güçlendi. Fakat savaş sona erer ermez ABD'nin başını çektiği emperyalist blok "demokrasi" bayrağı altında gericiliğin ve anti-komünizmin başına geçmiştir. Türkiye'de ise ABD emperyalizminin desteği ile CHP'nin Almancı faşist diktatörlüğüne halkın ve demokratik güçlerin duyduğu nefret ustalıkla kullanılarak 1950'de DP iktidara gelmiştir. Böylece Alman emperyalizminin uşağı olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının iktidarının yerini ABD emperyalizminin uşağı olan komprador büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarının iktidarı almıştır.

Proletaryanın ve küçük burjuvazinin muhalefeti kendi bendinde boğan kararsız milli burjuvazi bu muhalefeti bir müddet DP'nin kuyruğuna taktıktan sonra DP'nin faşist uygulamaları karşısında tekrar muhalefetteki CHP katarına katılmıştır. İşçi sınıfının, emekçi halkın ve demokratik unsurların muhalefeti komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları kliklerinin kah birini kah diğerini iktidara getirmeye yarayan bir kaldıraç gibi kullanılmasına yol açmıştır.

1950'de iktidardaki hakimiyetini yitiren komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları kliği, DP iktidarının kendisine de yönelen faşist baskılar karşısında "demokrasi" havariliğine çıkmış, orta burjuvazinin ve gençliğin bu yöndeki atılımını bir kaldıraç gibi kullanarak 1960'da askeri faşist darbe ile iktidardaki hakimiyeti tekrar ele geçirmiştir. Kitlelere yol gösterecek komünist bir önderlik olmadığı için halkın muhalefeti, gerici kliklerden bazen birinin bazen diğerinin peşine takılmış ve çarçur edilmiştir. CHP'ye hakim olan büyük burjuvazi ve büyük toprak ağaları kliği iktidarı ele geçirdikten sonra 27 Mayıs Hareketi içinde önemli rol oynayan orta burjuvaziyi birdenbire karşısına almayı doğru bulmamıştır. Orta burjuvazinin 27 Mayıs Anayasası'na da giren bazı demokratik taleplerini bu nedenle kabul etmiştir. 27 Mayıs Hareketine önderlik eden ve sonucunda iktidarı ele geçiren sınıf, CHP'ye hakim olan komprador büyük burjuvazi ve büyük toprak ağaları kliğidir. Orta burjuvazi onun

peşinde yedek kuvvet olarak yer almıştır.

34) Parlamento, Kemalist diktatörlük öncesi de dahil, hiçbir dönem devletin hakimiyet aracı olmamıştır. Parlamento tüm gerici ve faşist devletlerde olduğu gibi hakimiyet aracı değil hakim sınıfların kendi gerçek yüzlerini proletarya ve ezilen halklar gözünde gizlemek için başvurduğu maskedir.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da parlamento, Kemalist iktidar yılları da dahil, başından beri kaba ve uydurma bir kurum olma niteliği ve işlevinden öteye gidememiş, sürekli olarak faşist diktatörlüğün maskelenmesi için "demokratik" bir maske olarak kullanılmıştır. Faşist diktatörlüğün hakimiyet araçları ordu, polis, bürokrasi, hapishane vb. kurumlardır.

35) TC ordusu egemen sınıfların hakimiyet araçlarının başında gelmektedir. Kökleri Osmanlı'dan beri olan ve temel yasal dayanakları 1960 Anayasası'nda atılan ve 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'ndan sonra halka zorla kabul ettirilen 1982 faşist anayasasında fonksiyonuna dair "hukuki" dayanakları daha da güçlendirilip meşrulaştırılan MGK, faşist Türk devletinin beyni durumuna getirildi. MGK, 1983- 2000 lere kadar toplumu yarı-askeri faşist diktatörlükle yönetti. Emperyalist sermayenin yeni gelişme koşullarına ayak uyduramayan geçmiş TC statükosu dünyanın yeni emperyalist gelişme dinamiklerine göre yeniden dizayn edildi. Yarı-askeri faşist diktatörlüğün yerini Türk İslam eksenli "sivil" faşist iktidar aldı. Türk devlet ordusunun rolü, bu emperyalist entegrasyona göre yeniden şekillendirildi. Ordu vesayetinin yerini "sivil" faşist gerici egemen vesayet aldı.

Türk ordusu başta Kürt ulusal gerilla savaşı olmak üzere toplumsal ve ulusal kurtuluş mücadelesine karşı yürüttüğü amansız karşı-devrimci savaş içinde eski hantal yapısından kurtularak bölgenin en saldırgan, en vahşi ve en deneyimli gerici faşist ordularından biri olarak bölge halklarının en tehlikeli düşmanı durumundadır.

EMPERYALİZME BAĞIMLI KAPİTALİST TOPLUM

36) Uluslar arası emperyalizme bağımlı Kapitalist sosyo-ekonomik yapıya sahip ve birden fazla ulus ve azınlık milliyetin bulunduğu Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, kapitalist üretim biçimi hakimdir.

Dünya emperyalist sistemine entegrasyon temelinde gündeme gelmiş 24 Ocak kararlarının uygulanmasının aracı olarak faşist cunta, Dünya Bankası ve İMF çerçevesindeki sermayenin yeni birikim modelinin bir operasyonuydu. Bu durumla kapitalist gelişme Türkiye-Kuzey Kürdistan'da özel bir hız kazanmıştır. 1990 lar da uluslararası emperyalist sermayenin merkezileşmesi ve yoğunlaşmasına paralel olarak kapitalist kontrol pekiştirilmiştir.

37) Emperyalizm, toplumun sadece hayati önem taşıyan mali ve ekonomik kaynaklarını ilhak etmekle yetinmemiş, aynı zamanda bu ekonomik ilhaka bağlı olarak siyasi, askeri gücünü ve kültürü de önemli derecede denetimi altına almıştır. Bundandır ki; mevcut devlet, sözde bağımsız özünde ise uluslararası emperyalizme bağımlıdır. Bu bağımlılık ilişkisi Osmanlı'dan bu yana daha da artarak pekiştirilmiştir.

38) Emperyalizme bağımlılık ve zayıf iktisadi temel üzerinde siyasi olarak şekillenen mevcut devlet biçimi, komprador-bürokratik tekelci burjuvazi ve büyük toprak sahibi sınıflarının ortak diktatörlüğü olan faşist diktatörlüktü. 1923'de TC olarak yarı-sömürge yarı-feodal, 1980'den itibaren ise uluslararası emperyalizme bağımlı kapitalizmle şekillenen devlet biçimi kapitalist-faşist karakterlidir.

Geçmişin yürümeyen ve sürdürülemez Kemalist ordu eksenli faşist kontrolünün yerini Türk İslam eksenli "sivil" faşist vesayet almıştır. Bu, emperyalist küresel çıkarlarında stratejik bir parçası olarak devletin temel kurumları yeniden yapılandırılmıştır.

39) Toplumda ekonomik, siyasi ve kültürel gelişme oldukça eşitsizdir. Ekonomik olarak birden fazla emperyalist devletin sömürüsü altındadır.

40) Türkiye-Kuzey Kürdistan'da birden fazla ulus ve On' un üzerinde azınlık milliyet yaşamaktadır.

Bu uluslardan Türk ulusu, egemen ezen ulus ve siyasi olarak devlete sahip iken Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı Türk devleti tarafından siyasi olarak ilhak ve işgal edilmiştir.

IV. BÖLÜM

SOSYALİST DEVRİMİN HEDEFLERİ, GÖREVLERİ, İTİCİ GÜÇLERİ, NİTELİĞİ VE SAVAŞ STRATEJİSİ;

SOSYALİST DEVRİMİN HEDEFLERİ

41) Uluslararası emperyalist sisteme bağımlı Kapitalist sosyo-ekonomik yapıya sahip toplumda, Sosyalist devrimin başlıca düşmanları; emperyalizm, komprador tekelci kapitalizm ve tali durumdaki feodalizmdir. Bu iktisadi temel üzerinde şekillenen başlıca düşman sınıflar; emperyalist burjuvazi, komprador tekelci burjuvazi ve büyük toprak sahipleridir.

42) Bu sosyo-ekonomik yapıya damgasını vuran toplumun temel çelişkisi; emekle sermaye arasındaki çelişkidir. Sınıfsal ifadesini de burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişkide bulur. Bu temel çelişki,

sosyalist devrim boyunca sürece damgasını vuran çelişki olarak varlığını sürdürecektir.

43) Bu temel çelişkiden kaynaklı bir dizi çelişki de mevcuttur. Ancak bu çelişkilerden bazıları, süreci önemli derecede etkilemektedir. Bunlar; emperyalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişki, burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişki, hakim sınıfların kendi arasındaki çelişki, ezen ulus burjuvazisi ile ezilen ulus ve azınlıklar arasındaki çelişki, feodal kırıntılar ile halk yığınları arasındaki çelişkidir. Tüm bu çelişmelerin bir bütün olarak ortadan kalkması ancak sosyalizm ve komünizmle gerçekleşecektir.

44) Çok sayıda başlıca çelişmenin bulunduğu bu karmaşık süreçte, bütün çelişmelerin gelişmesini tayin ve onlar üzerinde etki icra eden çelişki ise (baş çelişki), emperyalizm, komprador tekelci Kapitalizm, tali düzeydeki feodalizm ile çeşitli milliyet ve azınlık milliyetlerden geniş halk yığınları arasındaki çelişkidir. Bu çelişmenin ana yönü emperyalist burjuvazi, komprador tekelci burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişme oluşturmaktadır.

SOSYALİST DEVRİMİN GÖREVLERİ VE YENİ SOSYALİST DEVLET

45) Sosyalist Devrim sürecinin başlıca düşmanları emperyalizm, komprador tekelci burjuvazi ve toprak sahipleri olduğuna göre; devrimimizin temel görevi, de bu üç büyük düşmanı devirmektir. Komprador tekelci Kapitalizm ve tali düzeydeki feodalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişki, devrimci iç savaş (sosyalist devrim) yöntemiyle çözülür. Yeni sömürge, kapitalist toplumlarda, emperyalizme karşı mücadele ile komprador tekelci burjuvaziye karşı mücadele, yani anti-emperyalist devrimle-sosyalist devrim birbirinden ayrılmaz biçimde iç içe geçmiştir. Bu iki büyük görev birbirine kopmaz bir şekilde bağlıdır. Komprador tekelci burjuvazi sınıfı bir bütün olarak yok edilmeden,

MAOİST KOMÜNİST PARTİ PROGRAMI

emperyalizmin tahakkümüne son verilemez. Çünkü komprador tekelci burjuvazi, bu toplumsal sistemlerde emperyalizmin temel dayanaklarından birisidir. Anti- kapitalist mücadele aynı zamanda anti-emperyalist mücadeledir. Anti- kapitalist bir perspektife sahip olunmadan anti- emperyalist mücadele yürütülemez. Devrimin demokratik alan ve kapsamı daralmış görevleri sosyalist devrime bağlı olarak ele alınıp çözüme kavuşturulacaktır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan gerçekliği, Sosyalist Devrim süreci gerçekliğini anlamımızı ve kavramamızı gerektirir. Her bir alanda özgün çelişkiler ve özel görevlere, Sosyalist Devrim çözüm olabilir. Proletarya ve tüm emekçiler, ezilen ulus ve azınlıklar, ezilen inanç grupları, ezilen cins devrimin stratejik dinamikleridir. Bu bilinçle;

Sosyalist Devrimin, demokratik nitelikli görevleri de vardır. Komünizm için toplumsal devrim perspektifiyle Sosyalist Devrime bağlı bu görevler icra edilecektir. Sadece ideolojik ve teorik Komünizm değil politikaya da taşınmış bir ilerleyiş içerisinde olunacaktır.

Devrimin ilk görevi burjuva siyasal egemenliğin Sosyalist Halk Savaşı ile yıkılması, proletarya ve emekçilerin iktidarının tesis edilmesidir.

Burjuva devlet ve aracı parlamento- polis- ordu- bürokrasi, Sosyalist Devrim ile dağıtılacaktır.

Temsili burjuva devlet, parlamenter cumhuriyet hiçbir şekilde biçim olarak da sözde "sosyalist" vitrini ile devam ettirilmeyecektir. Proletarya ve emekçilerin yeni devleti yerelden genele her düzeyde proletarya ve emekçilerin yerel ve genel meclislerinin--sovyetlerin-komünlerinin-konsejlerinin inisiyatifinde olacaktır.

Burjuva profesyonel ordu, bürokrasi, memurlar, parti hükümetleri lağvedilerek; yeni devlet, seçilmiş-denetlenir-görevden alınabilir

hizmetliler, Komünler, Sovyetler- Halk Meclisleri temelinde tesis edilecektir. Savunma-asayiş görevleri proletarya ve emekçilerin halk milisi görevlerine devredilecektir. Bütün silah ve mühimmatları halk meclisleri kontrol edecektir. Hiçbir şekilde halk egemenliği yerine parti ve ordu vesayeti geçirilemez.

Burjuva yargı-yürütme-yasama aldatmacası tasfiye edilecektir. Yeni sosyalist devlet, proletarya ve emekçilerin her düzeydeki meclislerine dayanacak, temsilci ve yürütmeleriyle halk meclislerinin denetlenir-görevden alınır kontrolü altında olacaktır.

Yargıçlar, halk meclisleri tarafından seçilecek, jüri yönelimiyle halkın yargıya katılım ve denetimi sağlanacaktır.

Proletarya ve emekçiler devleti, Komünizm hedefinden ve buna ulaşmanın silahı proleter dünya devrim stratejisinden hiçbir olağanüstü koşul gerekçesiyle kopamaz. Halka rağmen gizli diplomasi, gizli istihbarat ve gizli anlaşmalar faaliyetinde bulunamaz.

SOSYALİST DEVRİMİN İTİCİ GÜÇLERİ

46) Üretici güçlerin gelişmesinden ve bu gelişmeye tekabül eden yeni üretim ilişkilerinden çıkarı olan sınıflar objektif olarak devrimden yana, üretici güçlerin gelişmesinin önünde duran ve yerle bir edilmesi gereken, yani eski üretim ilişkilerinin devamında çıkarı olan sınıflar da devrimin karşısında yer alırlar. Buna göre toplumumuzda gerici üretim ilişkilerinin temsilcisi ve muhafazasından yana olan sınıflar komprador tekелci burjuvazi ve büyük toprak sahipleridir. Bu sınıflar emperyalizmin toplumdaki sosyal dayanaklarıdır. Bu sınıflar toplumun en geri ve en gerici üretim ilişkilerini temsil ederler ve üretici güçlerin gelişmesi önünde engeldirler. Bu sınıfların varlığı, sosyalist devrimin çıkarı ve amaçlarıyla asla bağdaşmaz. Komprador tekелci burjuvazi sınıfı her zaman için emperyalizmin safında yer alır. Mevcut toplumsal sistemde,

üretici güçlerin gelişmesinde ve bu gelişmeye tekabül eden yeni üretim ilişkilerinden çıkarı olan sosyalist devrimin itici gücü durumundaki sınıf ve tabakalar olarak; öncü ve temel güç proletarya, stratejik müttefikleri kır ve kent yoksullarıdır(yoksul köylülük ve küçük burjuvazidir).

47) Emperyalizme bağımlı kapitalist sosyo-ekonomik yapı, köylerde ve şehirlerde yüzbinlerce işsiz ortaya çıkmasına neden olmuştur. Yine on yıllardır yürütülmekte olan ulusal ve sınıfsal gerilla savaşının temel dayanağı durumundaki köylük bölgelerin büyük bir kısmının faşist diktatörlük tarafından zorla boşaltılması ve kapitalist gelişmeye bağlı olarak boşalması sonucu kentlerde azımsanmayacak derecede bir nüfus yoğunluğu yaratılmıştır. Bunlar önemli bir toplumsal tabakayı oluşturmaktadırlar. Bunların ezici çoğunluğu devrim mücadelesinin önemli bir sosyal dinamiğidir. Komünist partisi, bu tabakanın kazanılıp yeniden kalıba dökülmesi için mücadele eder.

SOSYALİST DEVRİMİN NİTELİĞİ

48) Sosyalist devrim, özünde işçi sınıfının öncü ve temel güç, köylülük ve küçük burjuvazinin kır ve kent yoksullarının stratejik müttefik oldukları yani geniş halk yığınlarının katıldığı proletarya devrimidir. Proletarya önderliğinde işçi sınıfının, yoksul- ezilen köylülerin ve küçük burjuvazinin ittifakı üzerinde yürüyen bir devrimdir. Sosyalist devrim emperyalizm, komprador tekelci kapitalizm ve büyük toprak sahiplerini hedef alan ve onu aşan bir devrimdir. Bu içeriğindedir ki sosyalist devrimin niteliği proleter sosyalisttir. Bu devrimin özgülümüzdeki en doğru ve yalın ifadesi, Sosyalist Devrimdir.

49) Sosyalist devrim, emperyalizme bağımlı kapitalist toplumun ortadan kaldırılmasıyla, sosyalist toplumun inşa edilmesi için geçilmesi gereken bir aşama ve geçiş sürecidir. Hem biçimde hem de özünde proletarya ve emekçiler devletinin bu aşamadaki özgül biçimidir.

50) Sosyalist iktidar, proletarya eksenli olsa da kesinlikle tek bir sınıfın iktidarı değildir. Ne tek başına işçi sınıfının ne de tek başına diğer emekçi sınıfların iktidarındır. Bu proletarya önderliğindeki devrimci sınıfların ortak Sovyet- Komün- Halk Konseyleri ya da Meclisleri temelindeki yeni devletidir.

52) Sosyalist devrim bir yandan devrimin önünde engellik teşkil eden emperyalizm, komprador tekelci kapitalizm ve büyük toprak sahiplerinin, hain ve gericilerin hakimiyetlerine son verirken diğer yandan ise anti-feodal, anti-emperyalist ve anti-komprador tekelci kapitalizme karşı mücadeleye katkıda bulunan hiçbir kimsenin ortadan kaldırılmayıp, sosyalist devrimin bileşenlerine dönüştürülmesi açısından da ayırıcı bir özellik taşımaktadır.

53) Sosyalist devrim, çağımızda kapitalist toplumlarda uluslararası burjuvaziye (emperyalizm) ve onun sosyal dayanağı durumunda olan komprador tekelci burjuva ve büyük toprak sahiplerine karşı yönelen her devrim gibi, bu devrimde kesinlikle eski tipte burjuva ya da kapitalist dünyanın bir parçası değil, proleter dünya devriminin bir parçasıdır.

54) Sosyalist devrimin nihai gelişme yönü, kesintisiz ve aşamalı bir şekilde komünizmdir.

55) Örgütlenmiş egemen güç olarak, proletarya ve emekçilerin temsili değil doğrudan iktidarı, sosyalist üretim ilişkilerinin maddi temelidir.

Bu üretim ilişkileri temsili değil sınırlılıklar içerse de doğrudan sosyalist kamu mülkiyetine dayanır ve doğrudan emekçiler tarafından yönlendirilir.

Politik iktidar, proletarya ve emekçilerin doğrudan katılımı üzerinden yükselir. Temsili burjuva çizgi reddedilir.

Üreticiler, sosyalizmde üretim araçlarının bizzat sahibidirler.

MAOİST KOMÜNİST PARTİ PROGRAMI

Tarihsel zorunluluklar gerekçesiyle, parti ve devlet hiçbir şekilde emekçilerin doğrudan katılım, denetim ve yönetimlerinin yerine ikame edilemezler.

56) Sosyalist inşada, sosyalist kamu mülkiyeti esastır. Bu mülkiyet parti kontrolündeki mülkiyet değildir. Sovyet- Komün ya da Halk Konseylerinin kendi doğrudan mülkiyetidir. Proletarya ve emekçilerin iktidarı hukuki kamu mülkiyetinin, devletçi kontrolün proletarya ve emekçiler elinde toplanması için mücadele eder.

Tüm halkın sosyalist mülkiyeti, üretimin toplumsal doğasına, ekolojiye saygı duyar, gereklerini yerine getirir.

Tüm halkın sosyalist mülkiyeti ile toplumsal üretim ve şahsi mülk çelişkisinin çözümü yoluna girilmiştir.

57) Kapitalist özel mülkiyetin alternatifi, tüm halkın sosyalist mülkiyetidir.

Toplumun yönetici gücü olabilmesi için proletarya ve emekçilerin üretim araçları ve emek ürünlerinin sahibi olmaları şarttır.

Tüm halkın sosyalist mülkiyeti öncelikle, yer altı ve yer üstü kaynakları, suları, ormanları, posta, demiryolu ve iletişim servislerini, bankaları, fabrikaları, çiftlikleri ve tüm ticaretin yönetimini kapsar. Toplumsal üretici güçlerin gelişmesi için gerekli bu temeli ihlal etmez.

Tarımda ve ekonomide tüm halkın sosyalist çiftlikleri temelinde Sovyet ya da Komün pespektifiyle kolektifleştirme ve burada emekçi halkın ikna ve dönüşüm yoluyla gönüllü olarak teşvik edilmesi esastır.

Tüm halkın sosyalist mülkiyeti, Komünist bir içeriğe sahip olmalıdır. Komünizm hedefinde devrimi sürdürmekten asla kopmamalıdır. Bir geçiş

süreci olarak sosyalist mülkiyet “burjuvazisiz burjuva devlet” gerçekliğinin aşılmadığını gösterir. Bu süreç, “devlet olmayan devlet” perspektifiyle göğslenebilir. Emeğe göre bölüşüm, burjuva hakkını içeren şartların köklü değiştirilmesi Komünizme ulaşmanın yoludur.

58) Tarımın toplumsallaştırılması, proleter sosyalist inşanın ana unsurlarından biridir. Bireysel emeğe ve mülkiyete dayanan küçük köylü ekonomisi bilinçli eğitim, gönüllü kampanyalar ve örnek girişimlerle dönüştürülecektir.

Büyük toprak mülkiyeti el koyma yöntemiyle, küçük bireysel ekonomi gönüllü dönüştürme siyasetiyle ele alınacaktır. Küçük “köylülerin” zorla adaptasyonuna karşıyız. Örnekler aracılığıyla önce kooperatifleşme ekseninde Sovyet ya da Komün mülkiyetine gidilecektir.

Tarımda makinalaşırmanın önemi yadsınamaz. Buna gitmede başta gelen kolektifleştirmedir. Yoksa tarım, “makine perspektifli” sosyalist gelişme yoluna bağlanamaz.

Kırsal halk komünleri, tarımda genel stratejinin ana yönelimidir. Kooperatiflerin, kolektiflerin bu hedefe yürümelerine önderlik veya yardım edilecektir. Komünistler biçimsel bir emir komuta merkezi değillerdir. Komünlerin bir parçası olarak sosyalist kamu mülkiyetinin özel bir ayrıcalığı, özel bir hukuksal dokunulmazlığı sahip olmayan bileşenleridir.

Halk komünleri ya da Sovyetleri, kolektif ekonomiyi güvenceye alarak arta kalan boş zamanlarda Komün- Sovyet üyelerinin tatil-kişisel ve sosyal yaşamlarına yönelik şahsi servet ve sömürüye götürmeyen özel üretim faaliyetlerine imkan tanır.

59) Sosyalist kamu mülkiyeti, bizzat proletarya ve emekçiler tarafından kontrol edilemiyor, devlet bizzat onlar tarafından icra edilmiyor ya da

MAOİST KOMÜNİST PARTİ PROGRAMI

edilemiyor, Komünizm için devrim onlar nezdinde sürdürülemiyorsa kapitalist yola girilmiş demektir. Geçmiş sosyalizm deneylerinin öğrettiği bu ders asla unutulamaz.

İşletmeler, elitisitlerin-uzmanların-müdürlerin-parti adına patronların kumandasına asla verilemez.

Her şeyi doğrudan seçilmiş görevlilerin Konseyleri yönetir. Görevlilerini seçme-denetleme-görevlerinden gerektiğinde geri çağırma zorunlu bir işleyiştir.

Sosyalist kamu mülkiyeti, Komünizme ilerleyişte önemli bir atılım olsa da, burjuva hak eksenindeki burjuva hukukun sınırlarının köklü aşılammış olması itibariyle gerçek toplumsallaşmadan ve kolektifleşmeden henüz uzaktır. Bu açıdan emekçileri süreçten dışlayıp, özne olmaktan çıkararak ve onlar adına bir temsiliyet yönetimini sistem haline getirmek kabul edilemez.

Komünist çizgi önderliğinde onunla birleştirilmiş kitlelerin yürütme-yönetme ve devrimi sürdürmeleri tartışılmaz bir hak ve görevdir. Hiçbir şart altında tek insan, tek önder, parti-grup vb kesimlerin tekelindeki devlete asla izin verilemez.

Sosyalist kamu mülkiyetinin Komünizm doğrultusunda geliştirilmesinde, Komünist bilim, ideoloji, siyasi ve örgütsel çizgi doğrultusunda süreklileştirilmiş kitle seferberlikleri ve kampanyalar ile sosyalist eğitim önemli bir silahtır.

Sosyalist sistemde insanlar arasındaki ilişkilerdeki zorunlu burjuva hak, kısıtlama-karşı kısıtlama ekseninde sürekli bir iki yol mücadelesine yol açar. Bu açıdan Komünist çizgi ile birleşmiş emekçilerin yönetme ve yürütme işlevi sürekli ilerletilmelidir. Başka türlü sınıfsız ve devletsiz toplum şafağının sökmesi mümkün değildir.

MAOİST KOMÜNİST PARTİ PROGRAMI

Sosyalist bütün üniteler, yönetme ve yürütme birimlerinde insanlar arası ilişkilerde, demokrasi üzerinde yükselen merkezileşme, eleştiri özgürlüğü temelinde yükselen irade ve eylem birliği, kişisel gönül rahatlığı temelinde disiplin genel ve esas yönelimimizdir.

Burjuva hakkı kısıtlama ve dönüştürmede, kafa- kol, yöneten- yönetilen çelişkilerini aşmada, bütün sınıf- cins- ulus vb farklılıklarına yol açan üretim ilişkilerine ve bu temelde yükselen geleneksel değer ve kültürlere karşı Komünist Kültür Devrimleri esas görevdir. Bu göreve bağlı olarak kadroların- yöneticilerin- uzmanların- teknikerlerin- mühendislerin vb lerinin sistematik olarak üretici faaliyetlere bizzat katılmaları yani kol emeği sürecini bizzat icra etmeleri sağlanacaktır.

Kitlelerin katılımı, sadece bir üretim süreci faaliyeti ile sınırlandırılmaz. Devlet ve yönetimin bizzat özneleri olmalarını içerir. Büyük Proleter Kültür Devrimi(BPKD) bu konuda ilerletilmesi gereken tecrübemizdir.

Komünizme gidiş için sosyalizmde tüm araçlar, amaca uygun olmalıdır. Şartlar adına amaçları boşa çıkaran, araçları kutsayan- parti ve devlet gibi- pragmatik konjonktürel çıkarları esas alıp Komünizm perspektifi ve yönelimini boşa çıkaran girişimler kabul edilemez. Özgün siyasetlerin ideoloji ve teoriyi, taktiklerin strateji ve amaçları dejenere etmesi hiçbir şekilde meşrulaştırılmaz.

Komünizme gidişte özel bir role sahip üst yapının sürekli devrimleştirilmesi zaruridir. Devrimin sürdürülmesinin önemli bir yönüdür. Aksi halde parti ve devletin yozlaşmasına kapı açılacaktır. Açık ideolojik mücadele ,sosyalist devrimin sürdürülmesi ve ilerletilmesinde de vazgeçilemez bir görevdir. Bu mücadelede şiddetin, gözaltı ve tutuklamaların, cebirin, yasaklamaların hiçbir biçimi kabul edilemez. Halka ve tüm halk içerisindeki kesimlere ve onların çeşitli düzeylerdeki örgütlenmiş temsilcilerine ve üyelerine baskı ve cebir kesinlikle yasaktır.

Bir geçiş süreci olan sosyalizm tarihsel döneminde sınıflar vardır. Öyleyse sınıf mücadeleleri de kaçınılmazdır. Sosyalizmde proletarya devriminin Komünizme kadar sürdürülmesi gerektiğinin nedeni budur. Bu mücadele parti, devlet, sovyet, komün ve onun her birimlerinde de cereyan eder. Bu mücadelenin bilinçli ve komünistçe ele alınması kitleleri ve yönetim organlarını bilinçli dönüştürmeyi esas alması, parti ve devletin toplumun efendilerine dönüşmesine rıza gösterilmemesi şarttır.

Sosyalist kamu mülkiyeti; üretim- değışim ve bölüşümde halk için üretim nitel değışimidir. Hedeflere bağlı olarak toplumsal yönelimli bu üretimle eskiden devralınan bütün araçlarda aşılacaktır. Üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin kaldırılması ve Komünizm için devrimin sürdürülmesiyle her bireyin emeği, toplumsal emeğin bir bileşeni haline gelir. Herkesin yeteneği ve gücü ile herkese ihtiyacı kadar ilkesine böyle girilecektir.

Sosyalizm koşullarında halen değer yasası vardır. Meta retim varlığı dolayısıyla, hala eődeėer iş görme aracı olarak para vardır. Bunun için sosyalist meta rimi de burjuva hakkın dar sınırlarının köklü aşılamadığını gösterir. Devrim srdrlemezse kapitalist restorasyona zemin açık hale gelir.

Emekçilerin yarattığı değerlerin “emek karşılığı fon” ve “sosyal fon” lar ile ayrıştırılması, düzenlenmesi ve değerlendirilmesi kapitalist artı- değerden nitelik olarak farklıdır. Kapitalizmde işgücü de bir metadır. cret, onu satın almanın bedelidir. retilene karşı üretici yabancılaşmakta ve kleleşmektedir. Özel mülkiyet sistemi bu durumun temelidir. Sosyalizmde ise sosyalist kamu mülkiyeti ve proletarya ve emekçilerin doğrudan söz- karar ve yönetmenin öznesi olması itibariyle iş gücü kapitalizmde ki gibi bir meta değildir. Zira sömürücü kapitalizm aşılmıőtır. Fonların kullanımı, dağılımı ve kontrolü tüm halk kitlelerinin inisiyatifi ve yetkisine tabidir.

Sosyalist üretim, kar üretme amaçlı kapitalist üretime karşı üretimin sahiplerinin ürettiklerinin efendileri olmaları yoluna giriştir. Mülkiyet ilişkilerinin sosyalist dönüşümü burada önemli bir güvence olsa da problemler mevcuttur. Üretimin amacı, emekçilerin ihtiyaçlarına cevap olmaktır. Sadece ekonomik değil, entelektüel- sosyal ve her yönlü gelişmeleriyle paralel olarak üretim ele alınır.

60) Halkın ihtiyaçlarını karşılamada, sosyal üretimi- emek üretkenliğini geliştirmede, insanı-doğayı- tüm varlıkları esas alan zeminde "devrimi kavra üretimi arttır" perspektifiyle hareket edilecektir.

Kumandaya Komünist çizgi, ideoloji ve perspektifi geçirmek ana halkadır.

Sosyalist inşa, çizgiyi- kızılı yadsıyan burjuva uzman ve yalnızca makinalaşma ya da maddi teşvikli- ödüllü bol üretim şeklindeki burjuva üretici güçler teorisini reddeder. Genel çizgi insanı ve doğayı esas alan "daha büyük- daha hızlı- daha iyi ve daha ekonomik" inşadır. Bu, kitle inisiyatifi ve seferberliğini esas alır, gerçek kahraman kitlelerdir ve onlarsız hiçbir özgür bir toplum ve gelecek yoktur. Komünist hareket ve yönelim yoksa Komünist gelecekte olamaz. Kendiliğindenci kaçınılmaz bir Komünizm, gelmeyecektir. Bu gelecek, halkın bizzat bilinçli eylemiyle kazanılacaktır.

Kitleleri "cahil" kendilerini ise "dahi" görenler, kitleleri zincirleyen toplumsal koşulların devam ettiricileridirler. Özel mülkiyetçi- cinsiyetçi- ulusçu düzenlerin yolundan kopamayanlardır.

61) Sosyalist ekonomi, bölgesel- yerel koşulları yadsımadan, aksine özele- yerel ve bölgesel yerinden doğrudan yönetime gereken önemi vererek genel koordinasyon ekseninde bir merkezileşmedir. Vazgeçilemez sosyalist genel planlama bu temele dayanır.

Rekabet ve üretim anarşisinin alternatifi bürokratik merkezci- üniter

MAOİST KOMÜNİST PARTİ PROGRAMI

tekcı- ulus devletçi çizgi olamaz. Sosyalist planlı ekonomi, halk kitlelerinin doğrudan söz- karar ve yetki sahibi olduğu bilinçli bir eylemdir.

Nesnelerin insana hükmü alt edilecektir, kitlelerin kaderlerini bizzat kendi ellerine alıp yazgılarını doğru ve yanlışlarıyla kendileri çizecektir. Komünizm doğrultusunda dönüşüm ve gelişim tepeden ikameci, emir kumanda merkezli planlamacı bürokratik vs burjuva komuta veya her türlü bu yönlü girişimler ile olamaz.

Üretim ile toplumsal ihtiyaçlar arasındaki çelişkiler tabandan merkezizetçiliği ifade eden koordinasyon ile ele alınacaktır. Sürekli bir denge ve mutlak birlik temeli yoktur. Sürekli değişen koşullara uygun yeniden düzenlemeler gerekliliktir.

Birleşik yürüyüş(plan- siyaset- yönetim- pratik- yönelim) yerel inisiyatifle önderliği, kitlelerle birleşik merkezi önderliğin yerel yaratıcılık ve inisiyatifle merkezi planlama ve uygulamayı birleştirmenin yoldur.

Tarım ve sanayi, planlı birleşik üretimin bileşenleridirler. Birbirlerine karşılıklı gereksinimleri vardır. Bilinçli bir koordine ihtiyaçtır. Tarımsız bir sanayi sağlam olamaz. Zira sanayisiz bir tarımda düşünülemez. Doğayı önemsemeyen bir sanayi ve tarımda asla kabul edilemez. Ormanlar, tek tek bile ağaçlar, canlılar, sular, dereleler, hava ve güneş özel önemdedir ve kesinlikle korunması ve müdafaa edilerek birleşik uyum temelinde ele alınmayı gerektirir.

Ormancılık, hayvancılık, balıkçılık, toprak, hava ve her şey doğanın bilinçli korunmasını gerektirir.

62) Komünizme yürüyüş, stratejik ve nitel konumlanma ile özgün ve yaratıcı uygulama ile bir çizgiyi ve perspektifi gerektirir. Ağır ve hafif sanayi doğru ve uyumlu bir şekilde koordine edilecektir. Tek yanlı, makine, çelik üretimi üzerinde yoğunlaşmış öncü ve ana halka olsa da tek

yanlı sanayileşme, hafif sanayi ve tarımı ihmal ve ihlal etmek, halk kitlelerinin somut ve güncel ihtiyaçlarına yönelmesi gereken sosyalist kamu mülkiyetinin hedefi olamaz. Dengesiz ve eşitsiz de olsa, koordinasyon müdahalesi ile asgari bir denge tutturulmak zorundadır. Tarım sanayiye, sanayi tarımı ihmal etmeden ele alınmalıdır. Üretim sektörlerinin birinde tek yanlı merkezileşme yanlıştır. Sosyalizm, kapitalizm ile teknik bir makine yarışı ve mide refahı değildir. Komünizm büyük düşünün gerçekleşmesi için tarihsel ve güncel bir mücadele sahnesidir. Komünizm düşü terk edildiğinde ekonomik ve sosyal tüm refah, bir çöp yığımına dönüşecektir.

Tarımsal verim, diğer alanlardaki gelişimin temeli ve alt yapısıdır. Gıda, buğday yoksunluğundaki bir toplum, tinsel- maddi ve diğer hiçbir alanda yani tek ayak üzerinde yürüyemez. İnsanlığın yaşamının devamında tarımın evrensel bir temel önemi vardır. Hafif sanayi, tarımsız olamaz. Tarımı ihmal edilmiş bir sosyalist ekonomi krizden kurtulamaz. Sosyalist ekonominin geliştirilmesi bu temelin geliştirilmesinin özel önemini de vurgular.

Tarımda kolektivizm ve makinalaşmadan, tepeden zora dayalı müdahale değil doğru çizginin kitlelerin tecrübeleri üzerinde eğitilmeleri yoluyla birleştirilmesini ve işlevli hale getirilmesini gerektirir. Büyük ileri atılımlara bu şekilde ulaşılır. Doğal afetler gibi durumlara sosyalist devletin kitleler ile birlikte hazırlanması gerekli bilimsel teknik tedbirler ile birleştirilerek bilinçli bir donanımın sağlanması şarttır.

Endüstri ile tarım arasındaki ilişkiyi doğru ele almak, kır ve kent emekçilerinin birliğinin de şarttır.

63) Sosyalist ekonomik tutumluluk, sadece teknik bir tedbir değil ideolojik, siyasi ve örgütsel bir çizgidir de. İnsan gücü, ham madde, kaynak vb tasarrufu bilinçli bir çizgi ve siyaset sorunudur.

Doğru çizgi ve siyaset önderliğinde kitlelere dayanarak zamandan tasarruf, üreticileri ekonomi dışında da sosyal ve siyasal hayatta da etkin kılmak için zamanı sürekli lehlerine geliştirme ana yönelimdir. Çalışma saatleri tarihsel koşullara bağlı bu perspektifle ele alınacaktır. Zamanın amaca uygun paylaşımı, görevlerin ortak amaç doğrultusunda bilinçli bölüşümü, görev değişimi ve rotasyon ile tecrübe kazanımında devrimci bir akışın sürdürülmesi ihmal edilemez.

“Sade yaşamak, sıkı çalışmak ve tutumlu olmak” devrimin amaçlarıyla birleşmiş bir yaşam çizgisidir. Bu kişilerin yaşam tarzlarının tekleştirilmiş ve hegemonya altına alınmış bir terbiye operasyonu asla değildir ve bu şekilde anlaşılmamalıdır. Hiçbir görevlinin maaşı, genel işçi ve emekçi ücretlerinin üstünde olamaz.

Ekonomi ve diğer yönetimlerde önderlik ve merkezizetçilik, ademi merkezizetçilikle genel planlama ve yerel inisiyatiflerle koordine edilecektir.

Sosyalist dönüşümde ilerleme, Komünizme doğru sürekli bir yol alma çizgisi ve yönelimidir. Devrimin sürdürülmesi ana halkadır. Burjuva hakkın ve imtiyazların sürekli kısıtlanması devrimin sürdürülmesiyle mümkündür.

Hem eski toplumda hem de sosyalizmde para, gerçekten de “tılsımlı bir araçtır”. Para, özünde sömürme hakkına hizmet eder. Dolayısıyla sermayeye dönüşmesi ihtimal halinde olan sosyalizmdeki bu olguyu kontrol etmek, zararlı etkilerini proletarya ve emekçiler yönetimi ve planlamasıyla kısıtlamak zaruridir. Tefecilik, spekülasyon ve sömürü aracına dönüştürülmesine karşı tedbirler şarttır. Maddi teşvikler, servet birikimi ve spekülasyon meselelerinin üstesinden gelmede, Komünist Kültür Devrimleri referans alınarak ilerlenecektir. Para dolaşımına hakim olmak, emekçiler devleti dışında bankacılık sistemine yer vermemeyi gerektirir. Dolaşım tamamıyla kamu denetiminde olmalıdır. Bu denetim

dışı kredi transferlerine, servet birikimlerine ve devredilecek miraslara izin verilemez.

Sosyalizmde bölüşümü, “herkesin yeteneği ve gücü ile herkesten emeği kadar” eşitsiz eşitliği yönlendirir. Sömürü sistemi aşılsa da, bu yönelim herkesi emek sürecine katsa da, objektif ve fiili eşitsizlikleri aşamaz. Geçmiş toplumun izlerini de taşır. Bir zorunluluk olarak söz konusu ilke işletilse de, Komünist idealle aşılmayı sürekli bilinçli bir eylem ile aşılmayı gerektirir. Eşit hak, gerçek anlamda burjuva haktır. Eşitlik, gerçek anlamda eşitsizliktir.

Bunun üstesinden ve hakkından Komünizm için sürekli devrim gelebilir.

Burjuva hakka, üstelik maddi teşvikler- ikramiyeler- kalifiye ücretler eklendiğinde, ayrıcalıklı bir burjuva sınıfının palazlanması ve büyümesi kaçınılmaz olur. Geçmiş sosyalizm tecrübeleri bunu gösterdi. Parti ve yöneticiler tekelli uygulamaların nereye götürdüğü belli oldu. Bu tecrübeler, kitle inisiyatifi yönetimi ve halk kitlelerinin hizmetkarı olma ruhunun, kişisel gelir farklarının sürekli daraltılmasının gerekliliğini öğretir.

64) Komünizm, proletarya ve emekçilerin ulusal sınırlar içerisinde değil dünya çapında ulaşacakları bir hedeftir. Her bir yerdeki devrim ve ilerleyiş, bu ana hedefi kaybedemez ve göz ardı edemez.

Tarihsel bir zorunluluk olarak sosyalizm ve sosyalist devlet, burjuva hakkın, burjuvazisiz burjuva devletin aşılması ufkuna sahip olmalıdır.

Kır- kent, işçi- köylü, kafa- kol emeği yani tüm sınıf ve sınıf farklılıklarının, burjuva hakkın kaldırılmasının hedeflenmesi ana görevdir.

Her şey gibi Komünizm de çelişkisiz, aşamalara bölünmez bir son durak değildir. Her şey gibi o da tarihseldir, çelişkilidir. Doğanın bile tarihselliği vardır. Çelişkiler ve bu temelde değişim, gelişim ve ilerleyiş kaçınılmazdır. Dolayısıyla Komünizmde de ileri- geri, doğru-yanlış mücadelesi devam

edecektir. Devletler, sınıflar, partiler, geleneksel önderler, işlevlerini yitirmiş ve aşılmış olacaktır.

Tarih, toplum mühendislerinin planlamalarıyla asla son bulmaz. Her bilgi ve toplum, aşılma ile yüz yüze geçici tarihsel bir durağı ifade eder. Komünizm idealimiz bu gerçeğin bilinçli kavranışıdır.

Geçmiş sosyalist tecrübe-ler mirasımızı doğru ve yanlışlarıyla ayrıştırarak müdafaa edip savunurken geleceğe yürüyüşte klasik tekrarlar döneminin kapandığını keskin bir şekilde ifade ediyoruz. Zengin ve yoksullar, ezen ve ezilen cins, kimlik ve uluslar, emperyalist küresel hegemonya işbirlikçileri ve mağdurlar dünyasının derinleşen çelişki ve kutuplaşmalarında devrim ve sosyalizm bugünde acil bir çağrı ve görevdir. Davamız büyüktür. Bu büyük davanın yürütücüleri, her bir tarihsel dönemdeki cüceliklerinden öğrenerek yoluna ve geleceğe sürekli yürüme azmine sahip olmalıdırlar.

SOSYALİST DEVRİMİN SAVAŞ STRATEJİSİ

65) Savaş, çelişmelerin çözülmesi için uygulanan en yüksek mücadele biçimidir. Ve sınıflar, milletler, devletler ya da siyasi gruplar arasındaki çelişmeler belli bir düzeye ulaştığı zaman ortaya çıkar. Savaş özel mülkiyet ve sınıfların ortaya çıkmasından beri varola gelmiştir. Savaşın gerçek koşulları, niteliği ve diğer şeylerle olan ilişkileri kavranmazsa savaş yasaları bilinmez, savaş iyi yönetilemez ve zafer kazanılamaz.

66) Emperyalizme bağımlı Komprador tekelci burjuvazinin hakimiyetindeki sosyo-ekonomik yapıdan dolayı iktidarda emperyalizme son derece derin ve stratejik olarak bağımlı olduğu için emperyalizm destekli ve onun bir parçası olan güçlü bir burjuvazi mevcuttur. Bu aynı zamanda onun zayıf ve kırılğan yanısıdır da. Emperyalizme bağımlı komprador tekelci burjuvazi, iktidarını korumak için daima kitlelerin her türden mücadelesini zor ve şiddetle ezme yolunu seçer. Emperyalist

efendilerinin çıkarlarını ve bu temelde kendi komprador tekelci burjuva varlığını ve iktidarını korumak için buna zorunludur.

TC kurulduğundan 1980'lere kadar iktidara zayıf burjuvazi ile birlikte feodalizm döneminin temsilcisi olan büyük toprak ağası sınıfı da ortaktır.

1990'lardan itibaren ise Türkiye- Kuzey Kürdistan, emperyalizme bağımlı komprador tekelci burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin hakimiyetinde, kapitalist sosyo-ekonomik yapıya kavuşmuştur. Esas da, emperyalist sermayenin işleyişi doğrultusunda ve tali olarak da iç dinamikler ile evrimci bir tarzla yarı- sömürge yarı-feodal yapı, emperyalizme bağımlı komprador tekelci kapitalizmin hakimiyetine doğru bir hal almış ve egemenliğini kurarak kapitalist bir niteliğe bürünmüştür. Bu temel nedenledir ki TC olarak adlandırılan devletin yönetim biçimi başından beri burjuva demokrasisi değil, Kemalist iktidar dönemi de dahil önce yarı- feodal akabinde ise 1990 lardan bu yana Komprador tekelci kapitalist faşist bir karakter taşımaktadır.

67) “Her devrimin temel meselesinin iktidar meselesi” olduğunu kavramanın, her devrimci ve özellikle de her komünist için mutlak bir koşul olduğundan, ezilen sınıfların sömürüden ve baskıdan kurtuluşunu sağlamak için de, sömüren ezen sınıfların diktatörlüğünü zor yoluyla yıkmak ve iktidarı ele geçirmenin ön koşulu olduğunu kabullenmek, zorunludur. Çünkü her devrimin can alıcı sorunu, üst yapının bel kemiğini oluşturan devlet mekanizmasının yıkılıp, iktidarın ele geçirilmesi sorunudur.

68) Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde genel ve emperyalizme bağımlı kapitalist ülkelerde ise, bazı özgünlükler içerisinde sosyal kurtuluş devrimlerinin tarihsel ve siyasal tecrübeleri proletaryaya bu ülkelerdeki siyasal iktidarların ancak küçükten büyüğe doğru bir hat izleyen Halk Savaşı yöntemiyle alaşağı edileceğini göstermiştir. Bu tür ülkelerde silahlı devrimle, silahlı karşı- devrim başından itibaren çatışma halindedir.

Halkların düşmanlarını yenmede kullanacağı esas araçlar ve mücadele biçimi barışçıl değil zor ve silahlı olmak zorundadır.

Askeri çizgi proletarya teorisinin bir bileşenidir. Ve o, bir siyasetin ve teorinin uygulanış görevlerinin yerine getirilmesidir. Proletarya ve emekçilerin iktidarının tesis edilmesi genel bir ilkedir. Durmaksızın sosyalizme ve komünizme gidilmesi genel bir ilkedir. Bütün teorinin rehberlik ettiği metodu- yöntemidir askeri siyaset. Proletaryanın tek askeri teorisi bulunmaktadır. Ama bu askeri çizgi değişik koşullarda, değişik mekanlarda- bölgelerde ve değişik özgün çelişkilerde değişik biçimler alır. Yaratıcı uygulama budur. Bu anlamda savaşımıza Sosyalist Halk Savaşı diyoruz. Sosyalist Halk Savaşı, proletaryanın askeri stratejisinin sentezidir ve sembolleşmiş adıdır. Genel bir kategorisi vardır ama özgün biçimler de içermektedir.

Silahlı mücadele başından itibaren stratejik olarak geçerlidir. Nasıl bir devrim, içeriği ve hedefleri, bağlaşıkları, askeri siyaset vb gibi meselelerden ayrı düşünülemez. Ülkemizde emperyalizme bağımlı burjuva devlet aygıtının silahlı bir devrim ile parçalanmadan aşılamayacağı mutlak ya da genel bir kuraldır.

69) Emperyalizm, dolaylı işgal altındaki sömürge ülkelerde hakimiyetini esas olarak uşak sınıflar vasıtasıyla devam ettirmekle birlikte, ayrıca bu gerici sınıflara askeriyle, filosuyla silahlı yardım vb. yollarla destek olur. Bu nedenledir ki; emperyalizme bağımlı kapitalist ülkelerde devrimin kır-şehir diyalektiğine uygun bir özgünlükte gerçekleşeceği ve buna uygun-doğru bir seyir izlemesi sadece Komprador tekelci burjuvazi ve feodalizmin mevcudiyetinden, şehirlerin ve işçi sınıfının toplam nüfusun çoğunluğunu teşkil etmesinden değil, aynı şekilde emperyalizmin dolaylı işgalinin ifadesi olan emperyalizme stratejik bağımlılık ilişkisinin de bir sonucudur.

Sosyalist Halk Savaşı, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da kır-şehir diyalektik

birliği stratejisinin zorunluluğunu gerektirir. Feodalizmin, giderek esasta emperyalist sermayenin işleyişı temelinde ve evrimci bir şekilde çözümlenmesi ve buna bağlı olarak köylü nüfusunun azalması karşısında bu strateji geçerliliğini teyit etmiştir. Çünkü kır ve şehirlerin diyalektik birliği temelindeki stratejiyi tayin eden şey, devrim ile karşı- devrim arasındaki kuvvet ilişkisinin şehirlerde kırlara oranla daha fazla devrim lehine ve karşı- devrim zincirinin en zayıf halkasının şehirler başta olmak üzere az sayıda da köylük bölgeler olmasıdır. Yine kapitalizmin mevcudiyetinin derecesi ve işçi sınıfının şehirlerde ve ülke genelinde genel nüfusa oranı (ki bunlar birbirine bağlı şeylerdir) yeni demokratik devrim programının görevlerini güdükleştirmiş ve sosyalist devrim programı kapsamını öne çıkarmıştır. Sosyalist devrim programı kapsamı içerisinde demokratik devrimin arta kalan görevleri de çözüme kavuşturulacaktır.

Proleter dünya devrim teorisi evrenselidir. Askeri öğretisi de bu evrensel teorinin evrensel bileşenidir. Her bir yerde uygulanan ayrı bir teori ya da ayrı bir düşünce değildir. Evrensel teorinin her bir yerin somutuna uygulanışı somut biçimler alır. Evrensel içerik değişmez. Proleter dünya devrimin askeri çizgisi de böyledir. Bu çizgi, Komünist ideolojinin rehberliği, proletarya ve emekçilerin iktidarını hedefleyerek, Komünizm yönelimine sahip olması, proletarya ve öncü örgütü Komünist Parti önderliği, insanın dinamik rolünü esas alarak kitlelere dayanır. Onların gücünü temsil ederek seferber eder. Tüm bunlar, evrensel ve karakteristik özelliklerdir. Evrensel içeriğin, Paris Komünü, Ekim Devrimi, Çin ve diğer halkalarda aldığı biçim somut şartlardaki uygulama şekilleridir. Proletaryanın ortak amaç doğrultusundaki bu her bir yerdeki devrimci savaşı yukarıda vurguladığımız karakteristik özelliklerden ötürüdür ki Halk Savaşlarıdır. Proleter dünya devriminin iki başlıca bileşenleri olarak Yeni Demokratik Devrim ve Sosyalist Devrim görevlerinin yerine getirilmesi için yürütölmüşlerdir, yürütöleceklerdir. Dolayısıyla, Sosyalist Devrimimizin görevlerinin icrası olarak yürütölecek savaşımız, Sosyalist Halk Savaşıdır. Geçmişten bugüne Demokratik

Devrim, Sosyalizm ve Komünizm perspektifiyle sürdürülmüş, sürdürülen ve sürdürülecek Halk Savaşları, somutta ayrı görevlerin biçimindeki farklılıklarına, savaş stratejisinin yürütülüş biçimindeki ayrılıklarına rağmen, aynı evrensel ortak öze sahiptirler.

Sosyalist Halk Savaşımız, genel silahlı halk ayaklanması perspektifiyle milis- gerilla- esas ve yardımcı kuvvetler- profesyonel ve her an toplanacak silahlı kuvvetler gibi tüm örgüt ve mücadele biçimlerini, merkezi göreve bağlı olarak ele alan halkın genel seferberliğine dayanır. Sosyalist Halk Savaşımız, öncülerin değil proleterya önderliğinde proleterya, emekçiler ve ezilenlerin savaşıdır.

70) Yarı-sömürge, yarı-feodal ve kapitalist ülkeler içinde geçerli ve evrensel olan Halk Savaşı Stratejisi içerisinde esas mücadele biçimi silahlı mücadeledir. Diğer mücadele biçimleri buna hizmet edecek şekilde ele alınır.

71) Emperyalizmin ve Komprador tekeli kapitalist faşist diktatörlüğün bekçiliği görevi ile şartlandırılmış ve ırkçı, şoven ideolojilerle donatılmış faşist Türk egemenler ordusu, halklar üzerindeki baskı aygıtlarının silahlı kurumları olan MİT, kontr-gerilla, özel tim, polis, vb askeri amaçlı kurum ve kuruluşlar, Sosyalist Halk Savaşı boyunca halkın silahlı kuvvetleri tarafından parça parça imha edilip yok edilirken, yine halkın devrimci ordusu da küçükten büyüğe doğru adım adım bu savaş içinde inşa edilecektir.

Partimiz silahlı güçlerini Askeri Komisyon(AK) önderliğinde şehirlerde Partizan Halk Güçleri(PHG), kırlarda ise Halk Kurtuluş Ordusu(HKO) ismi altında örgütler.

Partimizin askeri örgütlenmesi, Komünist Partinin politik önderliği altında sosyalist devrimin siyasi görevlerinin silahlı haliyle yerine getirilmesinin aracıdır.

72) Sosyalist devrim mücadelesinde Komünist Partisi, Halk Kurtuluş Ordusu ve Halkın Birleşik Cephesi devrimin üç temel ve stratejik silahıdır. Halkın Birleşik Cephesi; işçiler, kır ve kent küçük burjuvazisi ve yoksullarından oluşmaktadır. Bu sınıflar arasında Halkın Birleşik Cephesi'ni gerçekleştirme mücadelesi, aynı zamanda anti-faşist cepheyi gerçekleştirme mücadelesidir.

73) Sosyalist devrimin özü, proletarya önderliğinde işçi- kır ve kent küçük burjuvazisi ve yoksullarının devrimidir. Sosyalist devrim, proletarya önderliğinde Sosyalist Halk Savaşı yoluyla başarıya ulaşır. Proletarya partisi, başta öncü ve temel güç olarak işçi sınıfı önderliğinde yoksul ve orta köylülere de dayanarak kır-şehir diyalektik birliği temelinde silahlı mücadeleye girişerek ülke çapında siyasi iktidarı ele geçirecektir. Proletarya partisi ve halk ordusu, bu savaş içerisinde adım adım inşa edilecektir. Yine bu savaş içerisinde emperyalizme, komprador tekelci kapitalizme, kapitalist büyük toprak sahiplerine ve feodalizme karşı bütün halk sınıflarının, işçi sınıfının, köylülerin ve şehir küçük burjuvazisinin ve yoksullarının birleşik cephesi gerçekleştirilecektir.

V. BÖLÜM

SOSYALİST CUMHURİYETLER BİRLİĞİ PROGRAMI

74) Sosyalist iktidar; proletarya önderliğindeki halk kitlelerinin anti-emperyalist, anti-kapitalist devlet iktidarıdır. İşçi sınıfı, kır ve kent küçük burjuvazisi ve yoksullarının ortak diktatörlüğü olan yeni devletin adı Kürt-Türk ulusu ve çeşitli azınlık milliyetlerden halkların **SOSYALİST CUMHURİYETLER BİRLİĞİ**'dir. İşçi sınıfı ve halk kitlelerine ait olan bu devlete ve bu devletin hükümetinde önderliğini proletarya ve emekçiler ideolojik, politik ve örgütsel olarak yürütür.

75) Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin örgütlenmesinin temel ilkesi demokratik merkezîyetçiliktir. Bu, bütün yetkilerin çeşitli düzeylerdeki halk kongrelerinde toplanmasıyla demokrasiye tam anlamını verebilen ve aynı zamanda bu düzeylerdeki halk kongrelerince kendilerine verilmiş bütün işlerin merkezi yönetimini sağlayan ve halkın demokratik yaşamı için her şeyi koruyan her düzeyde seçilmiş, denetlenir ve görevden alınabilir yürütme konseyleri aracılığıyla merkezileşmiş yönetimi

güvence altına alabilen yönetimin halk meclislerinin elinde olması demektir. **TÜM İKTİDAR HALK MECLİSLERİNE, KOMÜNLERE VE SOVYETLERE** şiarının en yalın ve somut ifadesi budur. Bu, sosyalist halk iktidarının tüm çalışmalarında temel alacağı “kitlelerden kitlelere” yönetim şeklidir.

76) Sosyalist Cumhuriyetler Birliği’nde; çok partili bir durum olacaktır. Sosyalizm, partiler sisteminin yarışı değildir. Ancak buna rağmen objektif olarak değişik partiler, gruplar, çevreler olacaktır. Bütün bunlar arasındaki tartışma, halk içerisindeki çelişkiler kapsamında ele alınmak durumundadır. Çok partililik, devrim öncesi halkın birleşik cephesi temelinde halk kitlelerinin devrime katılması şeklinde bir yönelim ile el alınacak, sosyalist iktidarda da proletarya ve emekçilerin ittifakı öngörülebilecektir. Bu durum, sosyalist iktidarında birlikte yürütülmesini içermektedir. Aynı zamanda sosyalist demokrasinin de bir gereği olarak bütün halk kitlelerinin ve onların örgütlü tüm güçlerinin özgür düşünme ve örgütlenme hakları, ajitasyon ve propaganda özgürlüğü yasaklanamaz. Sosyalist anayasanın ilk maddesi; halka baskı yasaktır anlayışı temelinde yükselerek bu duruma göre hareket edecektir.

Sosyalist devlet sisteminde ekonomik olarak Komünler- Sovyetler, üst yapı olarak ise Konseyler Birliği hayata geçirilecektir. Komünist Partisi ve diğer bütün halk güçlerinin örgütleri de bu Konseyler Birliğinde eşit haklara sahip onun birer parçası olacaklardır. Bunun dışında Komünist partisinin ve hiçbir kimse ve grubun kesinlikle özel bir imtiyazı ve ayrıcalığı olmayacaktır.

Biz Komünistlerin gelecek toplum projesi, bugün ki burjuvazi ve onun uygulamalarından kesinlikle temelleri ve köklerinden farklı ve daha ileri olmak zorundadır. Sosyalizm koşullarında devletin- partinin- ordunun- önderlerin- memurların- bürokratların kitleler karşısında imtiyazlı haline kesinlikle getirilmemesi gerekmektedir.

Önderlik eden komünist bir ideoloji lazım - kapitalist toplumda gizlenmesinin tersine, sosyalizm koşullarında komünist ideolojinin önderliğini açıkça söylemek bir farklılıktır - diğer tarafta kitleler ve insanlar bu komünist ideoloji ile hem fikir olup olmadıklarına emin değillerse ya da karşılarsa bunu açıkça söyleyebilmeliler. Ve açık bir şekilde tartışılabilirler ve doğru yanlış temelinde ideolojik mücadele yürütebilirler. İşte tamda bu noktada komünizm bilimi, ideolojisi, çizgisi ve yönelimi komünist partisi içerisinde olabileceği gibi kitlelerin-toplumun her hangi bir kesiminde, komünist partisi dışındaki halk kitleleri içerisinde veya onun içerisinde çıkan örgütlü ya da örgütsüz başka bir kesimi veya hareketi içerisinde de bulunabilir ve özgürce açık ideolojik mücadele ekseninde bunun doğru yanlış mücadelesini yürütebilir. Dolayısıyla komünist ideoloji ve bunun üzerinden şekillenen siyaset-örgüt vd lerini komünist partisi ile sınırlamamak ve sadece ora orjinli kavramamak gerekmektedir. Bu temelde ona yani komünist partisine de kitlelerin üzerinde özel bir statü ve imtiyazla yaklaşmamak zorundayız.

77) Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nde; sosyalist halk meclisleri, merkezi halklar meclisinden başlayıp bölge, il, ilçe, bucak, köy, mahalle halk meclislerine kadar indirilecek ve her düzeydeki meclisin kendi yönetim organlarını seçmesinde ifadesini bulacaktır. Her devrimci sınıfın devlet içindeki yerine göre doğru dürüst temsil edilmesi, halk iradesinin en doğru ifadesini bulması, devrimci mücadelelerin doğru yönetilmesi ve Sosyalist Cumhuriyetler Birliği ruhunun doğru bir şekilde dile getirilmesi için; millet, milliyet, dini inanç, cinsiyet, mülkiyet ve eğitim düzeyinin ayrımı yapılmaksızın genel ve eşit oy hakkı tanıyan sistemdir.

78) Büyük bankalar tasfiye edilecek büyük sanayi ve ticaret işletmeleri devletleştirilecek yer altı, yer üstü zenginlik kaynaklarının tümü sosyalist kamu mülkiyetine dönüştürülecektir.

Nitelik bakımından komprador tekelci kapitalist olan ya da özel kişiler

tarafından yönetilemeyecek boyutta büyük olan girişimler ister yerli ister yabancılara ait olsun sosyalist devlet tarafından el konularak işletilip yönetilecektir. Yine emperyalist ve yabancı kapitalist devletlere, komprador bürokratik tekeli burjuvazi ve büyük toprak sahiplerine özelleştirme adı altında peşkeş çekilen kamu iktisadi teşekküllerinin tümü sosyalist kamu mülkiyeti haline getirilecektir.

79) Emperyalist devletlere, Dünya Bankasına, OECD, IMF, çok uluslu şirketler vb. gibi emperyalist mali sermaye kuruluşlarına olan borçlar ve yükümlülükler tek taraflı iptal edilecek, emperyalist tekeli sermayeye ait kapitalist işletmelere el konulacak, emperyalistlerin ülkede bulunan askeri üs vb. kuruluşlarına el konulacaktır.

TC döneminde imzalanan tüm gizli antlaşmalar iptal edilip halka açılacaktır. Sosyalist Cumhuriyetler Birliğinde içeriği ne olursa olsun halktan gizli antlaşma yapılmayacak, imzalanan tüm antlaşmalar merkezi halk meclisinin onayından geçirilecektir.

80) Devlet girişimleri sosyalist niteliğe sahip olacak. Bu, aynı zamanda bütün toplumsal ekonominin önder gücünü yaratacaktır. Bu cumhuriyetin ekonomisi; sosyalist kamu sektörü ve kooperatif sektöründen oluşacaktır.

81) Büyük toprak sahiplerinin topraklarına el konulacak ve topraklar sosyalist kamu mülkiyeti ve kooperatiflerin denetimine devredilecektir. Devletin mülkiyetinde olup işletilmeyen tarıma elverişli bütün araziler üzerinde sosyalist nitelikte devlet üretim çiftlikleri kurulacaktır.

82) Proleterya ve emekçilerin mutlak egemenliği, halk tarafından seçilen ve her an halk tarafından görevden alınabilir olan Merkezi Halk Meclisi temsilcileri aracılığıyla yürütülecektir.

83) Gerek merkezi halk meclisine gerekse tüm yerel halk meclisi

organlarına seçimlerde 18 yaşına basmış kadın, erkek tüm vatandaşlar için genel, eşit ve doğrudan oy hakkı tanınacaktır. Seçimlerde gizli oy açık sayım ilkesi uygulanacaktır. Her seçmene tüm temsili kurumlara seçilme hakkı tanınacaktır.

84) Eski iktidar tarafından yasama, yürütme, yargı organlarına merkezden tayin edilmiş ve merkeze karşı sorumlu olan bürokratlar yönetimindeki merkezi idare kurumları ortadan kaldırılacak, yönetim aşığıdan yukarıya halk meclisleri yönetimi altında birleştirilecektir.

85) Kişinin özel yaşamına, konutuna ve özgürce haberleşme hakkına dokunulmayacaktır. Kişi hakları güvence altına alınacak, kişinin serbest dolaşım ve meslek seçme hakkına karışılmayacaktır.

86) Sınırsız vicdan özgürlüğü, söz, basın, toplantı, gösteri, yürüyüş, grev, dernek, sendika kurma hakkı ve örgütlenme özgürlüğü önündeki engeller kaldırılacak, lokavt yasaklanacaktır.

87) Türk hakim sınıflarının Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki Türk-İslam(Sünni) sentezli faşist niteliği diğer inanç gruplarına baskı uygulamaktadır. Ezilen inanç kesimlerine baskı, şiddet ve katliam devletin egemen niteliği durumundadır. Alevi, Hristiyan, Yahudi vd tüm ezilen inanç gruplarına yönelik baskılara tam hak eşitliği ile meydan okuyan, hiçbir dile, millete, inanca, mezhebe özel imtiyazı reddeden Maoist Komünistler, özgül programlarla ezilen inanç kesimlerinin Türkiye Cumhuriyeti devletine karşı meşru demokratik taleplerini destekler, dine inanan ve inanmayanların özgürlüğünü savunur.

Sosyalist cumhuriyetler devletinde, Din ile devlet işleri kesinlikle birbirinden ayrılacak, kişinin inanç özgürlüklerine herhangi bir kısıtlama getirilmeyecektir. Diyanet işleri teşkilatı tasfiye edilecek, bütün mezhepler üzerindeki dini baskılara ve bazı mezheplere tanınan imtiyazlara son verilecektir.

88) İktidarın ortağı durumundaki devrimci sınıfların ve tabi ki halkın bütün kesimleri ve katmanlarının- kendilerini ifade edecek parti ve örgütlenmelerine dokunulmayacaktır.

89) Kıbrıs'ta işgale son verilecek. Kıbrıs Kıbrıslılarıdır, şiarından hareket edilecektir.

90) Irk, renk, dil, dini inanç, cinsiyet, siyasal düşünce ve ulusal kökenine bakılmaksızın bütün vatandaşların yasalar önünde tam eşitliği garanti altına alınacak, eski devletin bütün yasaları lağvedilip tüm yasalar halkların özgürlüklerini yaygın bir şekilde kullanmalarına olanak sağlayacak şekilde yeniden düzenlenecektir. Halk mahkemeleri herkese açık olacak, yargıçlar halk tarafından seçilecek ve yine seçmenlerin çoğunluğunun kararı ile görevden alınabileceklerdir.

Komünistlerin adaleti, geçmiş sosyalist uygulamaların doğru ve yanlışlarından ciddi ders çıkarılmalarını gerektirir. Partinin önderlik çekirdeği tarafından atanmış olağan üstü bir hal-sıkıyönetim- olağanüstü devrim mahkemeleri vb sistemi kabul edilemez. İnsanları, insanlık dışı esir kampları ve işkencelerle itirafa zorlamanın hiçbir haklı gerekçesi olamaz. Komünist hareket işkence, baskı, izolasyon, hapishane vb uygulamalarından köklü olarak kopuştur. İdam bir cezayöntemi olarak benimsenmeyecek ve uygulanmayacaktır. Eski sistemdeki gibi hapishaneler izole edildikleri ve baskı altına alındıkları mekanlar olmaktan çıkarılarak insanların kitle kontrolünde üretim ve eğitim yoluyla dönüştürülmeleri esas alınacaktır. Bu bilinçle Komünistlerin adaleti, hiçbir kaygıya ve sübjektif soyut niyetlere prim vermeyecek düzeyde somut, anlaşılır ve açıklıkta olacaktır.

91) Sosyalist Halk Savaşı ile imha edilip, yenilgiye uğratılan Türk egemenler ordusunun tüm kalıntıları silahsızlandırılıp dağıtılacaktır. Bunun yerine sosyalist devrim mücadelesi boyunca inşa edilen halk kitlelerinin silahlı milis örgütlenmesi olarak Halk Ordusu, Sosyalist

Cumhuriyetler Birliği'nin savunulması, proletarya ve emekçilerin iktidarının korunması ve pekiştirilmesi, tüm dünyada komünizme geçiş için proletarya demokrasisinin emrinde olacaktır.

Komünizme yürüyen sosyalizm perspektif olarak, daimi ordu- polis-bürokrasi ve asalak memurlar hiyerarşisine karşıdır. Sosyalizm koşullarında profesyonel ve sürekli orduya, bürokrasi ve memurlar sistemine ihtiyaç yoktur. Proletarya ve emekçiler iktidarında güvenlik ve savunma mekanizmaları ve örgütlenmesi halk kitlelerini doğrudan silahlı halk şeklinde ele alınmasıyla mümkün olacaktır. Halk kitlelerinin üstünde sürekli bir polis ve ordu ayrıcalığına yer verilemez. Paris Komünü'nün bu dersleri bırakılamaz. Lenin'in Sovyet fikri ve ilk Sovyet anayasasında bu hususlar yer almasına rağmen uygulamalar kesinlikle zorunluluklardan ötürü buna uygun olamamıştır. Sosyalizmde ordu ve partiye ayrıcalıklı özel yasalar ile güvence sağlanamaz. Sosyalist ülke ve sistemlerde özellikle ordu kutsanmayacak ve idealize edilmeyecektir.

92) İşçi ve emekçiler devletinde, işçi sınıfı ve diğer emekçileri sadece çalışan derekesine düşüren, kendi iktidarlarından dışlayan, proletarya adına bu işi birilerinin yürüttüğü anlayışlardan kesinlikle kopulmakta, işçi ve emekçilerin çalışma koşulları, bir zat kendileri tarafından, yasama, yürütme, yargı, üretim, denetim ve yönetimde söz sahibi olacakları ve pratik rol oynayacakları biçimde düzenlenecektir. Dünyada ulaşılan bu günkü teknikle, işçi ve emekçilerin 4 satlık bir çalışmayla gerekli olan toplumsal üretimi gerçekleştirecekleri kabul edilen bir gereçektir. Bu gün savunulan 4 saatlik çalışma süresini insan merkezli hale getirme ve sürekli azaltma siyasetinde ısrar edilecek, bu noktadaki kararlar işçi ve emekçiler tarafından alınacaktır. Çalışanların düzenli bir planlamayla ücretli dinlenme hakkı garanti edilecek, fazla mesai ve gece çalışma zorunlu haller dışında yasaklanacaktır. Üretimde erkek ve kadınlar için aynı emeğe, aynı ücret karşılığı prensibi uygulanacaktır.

93) Gönüllü kampanyasal işler hariç, 16 yaşın altında olanlar

çalıştırılmayacaktır. 16-18 yaş grubundaki gençlerin çalışma süresi daha kısa saatlerle sınırlandırılacaktır. Bunların gece çalışması da yine aynı şekilde, sağlığa zararlı ve ağır iş kollarında çalışması ve çalıştırılması yasaklanacaktır.

94) İş kazalarının engellenmesine özel önem verilecek, sağlığı bozulanların, iş kazası sonucunda çalışamayacak durumda olanların tedavi ve bakımları sosyal güvence altına alınacak, uygun bir planlamayla genel emeklilik yaşı 50 yaş olarak uygulanacak, bu yaşa gelen her insan emekli maaşına bağlanacaktır.

95) Proletarya ve tüm emekçilerin Sosyalist devletine ait olan fabrika ve işyerlerinin her türlü yönetimi çalışanların seçtiği, görevden aldığı toplantı ve kongrelerde denetlediği işçi-emekçi meclislerine devredilecek, her fabrika ve iş yerinde merkezi planlamanın öngördüğü üretimden fazla gerçekleştirilen bölümü ise, çalışanların hakkı olarak genel halk meclisine devredilecek, bu hakkın hangi yönde kullanılacağına tamamen meclis karar verecektir.

96) Ekonomik, siyasi ve sosyal nedenlerden dolayı yurtdışına giden işçiler ve diğer vatandaşların sorunlarının çözümü için gerekli düzenlemeler yapılacak, sorunların ekonomik ve sosyal temellerinin ortadan kaldırılması için önlemler alınacaktır.

Seyahat özgürlüğünün önündeki engeller kaldırılarak vize sistemine yer verilmeyecektir. Ülkelerinde siyasi baskı altında olan, takibata uğrayan, hakları ihlal edilen insanlara iltica hakkı tanınacaktır.

97) Toplumdaki herkes sosyal sigorta vb haklardan yararlandırılacaktır. Kırsal-kent ayrımı yapılmaksızın ücretli emeğin tüm türlerinde çalışanlar ve çalışma yeteneğini yitiren işçi ve emekçiler, genel bir sosyal sigorta sistemine tabi tutulacak, işsizler işsizlik sigortasına bağlanacaktır. Bağımlılık yapan tüm maddelerin, sağlık- ameliyat vb zorunlu haller

dışında kullanımı yasaklanacaktır.

98) Yaşlıların çıkarları korunacak; yaşlılar yurdu gibi kurumlar yaygınlaştırılacak ve koşulları iyileştirilecek; kimsesiz ve bakıma muhtaç yaşlılar burada toplanacak; bu yurtlarda kalan yaşlılar kendi kendini yöneten organlara kavuşturulacak; bedensel ve ruhsal sağlığını koruyabilmeleri için imkan sunulacak ve tecrübeleriyle topluma yararlı olmaları sağlanacaktır.

99) Toplu taşıma, eğitim, sağlık ve kamu hizmetleri parasız hale getirilecektir.

100) Bütün vergiler ve borçlar kaldırılacaktır. Bunun yerine her bir çalışanın ihtiyacını ve durumunu da göz önüne alacak şekilde düzenli ve kademeli bir tek gelir vergisi konulacaktır.

101) Devletleştirilen toplu konutlar, özellikle de konutu olmayan işçi-emekçilerin kullanılmasına sunulacak, konut sorunu kampanyalar şeklinde konuttan sorumlu halk meclisi tarafından çözümlene yoluna gidilecektir.

Kentler, sermaye düzeninde her bir dönem söz konusu ihtiyaçlara göre şekillendirilmişlerdir ve bugünde öyledir. Kentler, asiller ve ötekiler biçiminde, öteden beri bölünmüşlerdir. Bugünde Türkiye- Kuzey Kürdistan gerçekliğinde zengin mekanlar ve yoksulların gecekonduları şeklinde ayrışım içerisindeyler. Halk kitlelerinin yaşam alanlarını savunma, Sosyalist konut, yaşam alanları perspektifiyle mücadele çok önemli bir noktadır. Barınma ve konut herkes için bir hak ve Sosyalist devlet konut sorununu garantiye alacaktır.

103) Köylüler ve bütün emekçilerin bankalara, tefeci ve tüccarlara olan borçları iptal edilecektir. Tarımı geliştirme, boş ve çölleşen toprakları üretime açma politikasının gereği olarak köylüye eğitilmiş personel, ucuz makine, tohum, gübre, zirai ilaçlar ve faizsiz kredi verilecektir. Ayrıca

doğrudan tarımsal üretime hizmet eden, çevreyi koruyup güzelleştiren ihtisas okulları açılacak ve köylüler eğitimden geçirilecektir.

104) Tarım bölgelerinde tarım ve hayvancılığın gelişmesine doğrudan hizmet eden politikalar geliştirilecek, çevreye zarar vermeyen küçük çaplı endüstri işletmelerinin yaygın bir şekilde kurulmasına ön ayak olunacaktır.

105) Kırlarda genel bir kooperatifleşme hareketine önderlik etmenin yanı sıra, köy komünlerinde çeşitli nedenlerden dolayı yer almak istemeyen mülk sahibi köylülerin içinde örgütleneceği kooperatiflerin kurulmasına önderlik edilecek, kooperatiflere katılımında gönüllülük ve karşılıklı yarar temel alınacaktır.

106) Toprakların sosyalist kamu mülkiyetine dönüştürülmesi, genel halk meclislerinin kararaları doğrultusunda, köy halk meclisleri üzerinde gerçekleştirilecektir. Köy halk meclislerinin göreve atanması ve alınmaları da seçmenlerin çoğunluğunun iradesinde olacaktır.

107) Ev içi emek, bireysel harcanan değil toplumsal üretimin bir parçası olmasından dolayı, kadın- erkek ayrımı yapılmadan verilen emek karşılığında ücretlendirilecektir. Bu uygulama sadece sosyalist süreçte değil daha şimdiden bunun mücadelesi yürütülmelidir. Sosyalizm'de de bu emek, toplumsal emeğin bir parçasıdır ve buna uygun hareket edilecektir. Çocuk bakımı, çocuk eğitimi, ev içi işler vb şekilde sayacağımız daha birçok harcanan emek keyfi olarak gerçekleştirilmemekte ve toplumsal emeğin doğal bir parçası oldukları rahatlıkla görülebilir. Buradaki emek olmadan bugünkü koşullarda sosyalizmde dahil toplumun devamı sağlanamadığı gibi alt yapı ve üst yapı kurumları da işlemez hale gelecektir. Çocuk bakıcısı, çocuk eğiticisi, ev işlerinde çalışan işçiler vb gibi işkollarında çalışanların harcadıkları emeği nasıl toplumsal emeğin bir parçası olarak görüp ücret almalarını savunuyorsak, tüm bu işleri çok daha fazlasıyla daha büyük emek

harcayarak yapan anne baba ya da diğer emek harcayanların da emeklerini görmek zorundayız. Ev içi emek, toplumsal emeğin bir parçası olarak ücretlendirilecektir.

108) Kadınların ezilmesi, insanlığın ezen ve ezilen bölünmesinde ilk duraktır. Eşitsizlikler dünyasının ilk başlangıç durumudur. Benlikleri, ruhları ve fizikleriyle kadınlar, erkek egemen toplumun kırımcı bir savaşının dünden bugüne hedefi halindedirler. Patriarkal erkek egemen sistemin insan merkezli yanı bile erkek militarizmidir, kadın kırımıdır. İnsanlık, Komünizm bayrağı altında öncelikle kadın alanında erkek egemenliğine karşı, zihniyet ve toplumsal bir devrimle geleceğe yürüyebilecektir. Bunun için insanlığın ilk olumsuz durağından bugüne ve Komünizme kadar sürecek olan kadın cinsine yönelik eşitsizlik durumu, öncelikle Komünist bilim, ideoloji, teori, siyaset, örgüt ve kültür anlayışının ataerkillikten kurtularak aynı zamanda kadınlaşmasıyla aşılabilir.

109) Kadın özgürleşmesi ve kurtuluşu tüm problemlerden köklü kopuşu, gerek Komünist Partisinde, gerekse devrim yürüyüşünde, Kadınlar İktidara Kadınlar Yönetime perspektifini içselleştirmeyi gerektirir. İçselleştirme, kültür- davranış- kişilik ve bütünlüklü donanımdır. Asılan komünist temelde ideolojik bir zihniyet devrimidir ve şimdiden ele alınarak eyleme geçirilmelidir. Bu temelde, Sosyalist devrimde kadına devrimin yedek gücü olarak bakan, cinsin üretiminde geleneksel özel roller veren bir çocuk doğumu ihtiyacı olarak makineleştiren, aileyi teşvik eden anlayış ve siyasetlere karşı mücadele sürdürülecek. Aynı şekilde kadını devrimde lojistik bir destek deposu görüp, devrim sonrası eve yönlendiren anlayışlar reddedilerek, Cinsiyete dayalı iş bölümü ortadan kaldırılarak, kadın erkek eşitliği her alanda anayasal güvence altına alınacaktır.

110) Bu günden Kadın sorunu, temel, köklü, ve stratejik ele alınarak, kadın sorununun gerçek çözümü için genel ve özel politikalar, pozitif

ayrımcılık ve kota sistemi temellerinde bir yaklaşımla pratik politikalar uygulanacaktır. Bütün alanlarda ve örgütlenmelerde kadınların söz, yetki ve karar sahibi olmaları için özel politikalar uygulanacaktır. Sosyalizmde en alttaki Sovyet ve Komünlerden en üstteki Meclislerine kadar bütün yönetici kademelerde pozitif ayrımcılık ve kota sistemi %50 uygulanacaktır.

111) Kadın organizması için zararlı olan hiçbir iş kolunda kadınlar çalıştırılmayacak, kadına doğumdan önce ve doğumdan sonra uygun zaman dilimlerine göre tam ücret ödenerek 3 yıllık izin verilecek ve tüm sağlık ve yardım desteği sunulacaktır.

112) Kadınların kendi bağımsız demokratik ve sosyalist kitle örgütlerinde birleşerek, gerek devralınan eski toplumun bağrında yaşayan mülkiyetçi ataerkil egemenliğine karşı mücadelelerine destek olunacak, gerekse uluslararası etkinlikleri ve örgütlerine en önde katılmasına önem verilip destek sunulacaktır.

113) Kadın ve erkek cinselliğinin pazarlanmasına izin verilmeyecek, cinselliği ticari meta olarak kullanılmış her bireyin özgürleşmesi için gerekli ekonomik ve sosyal koşulların oluşturulmasına önem verilecektir. Cinsellik ve cinsel yönelimler, bütün baskılardan ve onaylardan özgür olacak, birlikteliğe insanlar özgür iradeleriyle karar vereceklerdir. Cinsel yönelimlerinden ötürü ötekileştirme ve tekleştirme uygulamaları gerici ve bunlara kesinlikle karşı çıkılacaktır.

114) Cinsel kimlik ve yönelimleri itibariyle LGBTT vd. lerini inkar etme ve ötekileştirme, her türlü baskı ve sömürüye maruz bırakırma, tekçi ve hegemonyacı, gerici anlayıştır. Ataerkil erkek egemen tek kimlikçi toplum mühendisliğidir. LGBTT vd. leri, basit bir cinsel tercih ve zevk meselesi değil doğal bir yönelimdir. Maoist komünistler, gerçeğin bilincinde olarak bütün baskı ve aşağılamalara, tüm geleneksel ahlak ve uygulamalara karşı çıkar. Sömürücü ve zulümkar kurulu düzenlerin her

şeyi metalaştıran, bedeni metalaştırmış ticarete dönüştüren ve zorlayan uygulama ve politikalarına karşı mücadele eder ve onların tarihsel sebeplerine meydan okurken ve bunu meşru görmezken, LGBTT'lerin son derece demokratik ve meşru taleplerini savunur ve destekler. Yine Sosyalizmde en alttaki Sovyet ve Komünlerden en üstteki Meclislere kadar bütün yönetici kademelerde LGBTT'lerin kendilerini temsil etmeleri güvence altına alınacaktır.

115) Çocuğun giderleri yaş durumuna göre ödenecek, genelin yanı sıra, iş ve eğitim birimlerinde ücretsiz kreşler açılacak, tüm yaşam alanları çocukların toplumsal olarak korunmasına uygun hale getirilecektir.

116) Her çocuk 16 yaşına kadar maaşa bağlanacak, kimsesiz ve engelli çocukların bakımı ve eğitimi için özel ve güçlü bir hizmet sistemi oluşturulacak.

117) Çocuğun kendisini ifade etme, kendisi ile ilgili sorunlarda söz, karar ve yönetim hakkını kullanacak imkan ve ortam sağlanacaktır. Kültürel olanaklar sunulacak ve çocuklar için park, oyuncak, kütüphane vb olanaklar yaratılıp yaygınlaştırılacaktır. Tüm çocukların gıda, giyim ve ders araçları devlet tarafından karşılanacaktır.

118) Öğrenci gençliğe; üniversiteler başta olmak üzere okullar, yurtlar vb kurumların yönetim organlarını seçme ve bu organlara seçilme hakkı tanınacak, gençliği siyasete, sanata ve spora taşıyacak güçlü gençlik örgütleri, kültür sanat ve spor merkezleri kurulacak, gençliğin düşünce özgürlüğünü en yaygın bir biçimde gerçekleştirmesi ve yeteneğini yaymasının araçları dergi, gazete, radyo, televizyon vb. sağlanacak, aile kurumuna olan bağlılığından kurtarmak için gençliğe düzenli maaş ödenecek, parasız gençlik yurtlarından, tüm okullardaki aşevlerinden ve kültürel tüm hizmetlerden parasız bir şekilde yararlanması sağlanacaktır.

119) Öğrenci gençliğin anti-emperyalist, anti- kapitalist, anti-faşist

devrimci enternasyonalist bir ruhla şekillenmesine özel bir önem verilecek, gönüllülük temelinde her yıl geleneksel olarak üretim faaliyetine sokularak işçi ve köylülerle kaynaşması sağlanacaktır.

120) Eğitim siyasetinde eğitim gören herkesin etiksel, zihinsel, bedensel gelişmesi temel alınacak, kişinin komünist bilinç ve kültüre sahip olması hedeflenecektir.

121) Burjuva ve gerici eğitim sistemi tasfiye edilecek, yaratıcılığı ve bağımsız düşünceyi engelleyen, kaderciliği aşıl原因an, ırkçı-şoven-faşist ideoloji ve siyasetle insanları zehirleyen toplumsallıktan uzak, bireyci, çıkarıcı ve rekabetçi eleman yetiştiren eski eğitim sistemi kökten tasfiye edilecek, bunun yerine Sosyalist Cumhuriyetler Birliğine hizmet bilinciyle dolu devrimci-sosyalist-komünist kişiliği geliştirecek bir tek eğitim (Poli-teknik) sistemi uygulanacaktır.

122) Eğitimde ezbercilik yerine araştırma, inceleme, deney ve tartışmaya dayanan eğitim sistemi esas alınacaktır. Sınav sistemni kaldırılarak herkesin en üst seviyeye kadar eğitim hakkı garanti altına alınacaktır.

123) Eğitim programının tayininde genel öğrenci tartışmalarından çıkan görüşler dikkate alınacak, üniversiteler vd tüm okullar gerçek anlamıyla sosyalist halk üniversiteleri ve okullarına dönüştürülecek, okullar ve üniversitelerin mali bilimsel ve yönetsel özerkliği garanti altına alınacaktır.

124) Her düzeydeki eğitim, spor ve kültürel hizmetler parasız olacak. Spor, meta aracı olmaktan çıkartılacak, sağlıklı, dinamik ve sosyalist dayanışma bilincini geliştirecek insanlar yetiştirmenin aracı olarak ele alınacaktır. Her üretim biriminde spor kompleksleri kurularak spor kitleleştirilecektir.

125) Her okulun öğretim dönemi içinde uzun süreyi kapsamamak

kaydıyla, belli bir süre devlet çiftliğinde, fabrikada, köy komününde ya da bina ve yol inşaatı gibi yerlerde maddi üretime katkıda bulunması sağlanacaktır.

126) Halk eğitim merkezleri açılarak bilimsel, sanatsal ve diğer kültürel faaliyetler halkı eğitmek; iç ve dış düşmanları tümden yok etmek için güçlü bir silah olarak kullanılacak, bunların gelişip serpilmesinin önündeki engeller kaldırılacak: “yüz çiçek yan yana açsın, yüz fikir yarışsın” siyaseti güdülerek özgür bir tartışma ortamı sağlanacaktır.

127) Emperyalizm, komprador-bürokrat tekeli kapitalizm ve feodalizmin ideolojik, siyasal ve kültürel alanda kökünü kazımak için sosyalist halk devleti, yüzbinlerce eğitimci ve öğretmene ihtiyaç duyacağından, bilim insanlarına, mühendislere, teknisyenlere, doktorlara, gazeteci ve yazarlara, edebiyatçılara, ressamalara ve kültür işçilerine dayanarak sosyalist cumhuriyetler birliğinin bu alandaki görevleri yerine getirilecektir. Halk safları arasında entelektüel bakımdan donatılmış her türden kadro yetiştirilecek, eldeki bütün aydınlarla birleşmeye ve onları yeniden kalıba dökmeye özen gösterilecektir.

Proletarya kültürü adına sanatın yaratıcı ve özgürlüğünün her türlü kısıtlanmasına karşı çıkılacaktır. Halk saflarındaki tüm sanat girişimleri yüz çiçek fikrinde ifade edildiği gibi özgürce eleştirel bir yarış, birlik ve mücadele içerisinde olacaklardır. Kültürel, edebi ve sosyal hayatın ne adına olursa olsun tekleştirilmesine izin verilmeyecektir.

128) Sosyalist üretim, kapitalist yıkımın aksine ekolojik dengeyi kesinlikle gözetleyecektir. Kapitalist aşırı kar hırsının tahrip ettiği doğanın korunmasına özel önem verilecektir.

Doğayı ve çevreyi tahrip edip zehirleyen asit yağmurlarına, iklim dengesizliklerine yol açan nükleer silahlar ve nükleer santraller başta olmak üzere doğaya zarar veren HES'ler ve çarpık barajlar vb benzeri uygulamalara izin verilmeyecek ve bunlara karşı mücadele yürüten güçler her alanda desteklenecektir.

129) Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nde Ulusal sorundaki temel şiarımız şudur; bütün uluslar için tam hak eşitliği, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı, "bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin".

"Bütün milletlerin ve dillerin tam hak eşitliği garanti edilecektir. Hiçbir zorunlu resmi dil tanınmayacaktır. Halklara bütün yerli dillerin öğretildiği okullar sağlanacaktır. Devletin anayasası herhangi bir milletin herhangi bir imtiyaza sahip olmasını, milli azınlıkların haklarına tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulusa kendi kaderini tayin etme hakkı tanınacaktır. Bütün uluslara bölgesel özerklik, azınlık milliyetler için ise özerklik ve tamamen demokratik yerel kendi kendini yönetim sistemi oluşturulacaktır. Bu özerk ve kendi kendilerini yöneten bölgelerin sınırları ekonomik ve sosyal şartlar, nüfusun milli bileşimi vb. temeli üzerinde bizzat yerel nüfus tarafından tayin edilecektir."

130) Ezilen ulusun ayrılma hakkı, azınlık milliyetler ve ezilen inanç gruplarının özgürlüğü, her miliyetten halkların Komünizm için birliğinin temel koşuludur. Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyasında hedefimiz bölgesel özerklik ve yerel yerinde yönetim temelinde Sosyalist Cumhuriyetler Birliğidir.

131) Çok uluslu olan coğrafyamızda, bu gün gericilerce "tek bayrak-tek millet- tek vatan-tek dil" bayrağı altındaki tek ulus cumhuriyet epistomolijisi uygulanmaktadır. Efendilere mutlak itaat istenir. Boyun eğmeyenlerin "katli vaciptir" yasası işler. Özgün kimlik- kültür- inancın inkar edilerek, egemenlere adapte olmayanlara baskı, Osmanlı ve devamcısı Türkiye- Kuzey Kürdistan coğrafyasının önemli tarihsel özelliğidir. Fiziksel-kültürel- beyaz asimilasyon, inkar ve imhanın her türüne karşı özgür yaşam ve özgür düşünce temel yönelimimizdir. Çok uluslu nitelikte olan coğrafyamızda egemen türk burjuvazisi ve kürt ulusu arasındaki çelişki başlıca çelişkilerden birisidir. Kürdistan, 1638'de Kasrı- Şirin Antlaşmasıyla Osmanlı ve İran arasında ikiye parçalanmış,

1920 lerde ise emperyalist hegemonya planlamaları çerçevesinde lozlarla dört parçaya bölünmüştür. Türkiye sınırları içinde kalan Kuzey Kürdistan'da yaşanan bağımsızlıkçı ulusal ayaklanmalar soykırımlarla bastırarak Kuzey Kürdistan'ın siyasal olarak ilhakı tamamlanmıştır.

132) Maoist komünistler, Her bir parçada sürdürülen işgal ve ilhakı alt etme görevi üstlenirken, parçalanmış Kürdistan'ın birleşme ihtimalini Bağımsız Birleşik Sosyalist Kürdistan perspektifiyle ele almaktadır. İşgal ve ilhakı aşmayan, yerel yönetimlerde daha fazla söz sahibi olma şeklinde ki özerklik planlarına karşı bu perspektif ve özgür sosyalist Kürdistan bayrağını yükseltiyoruz.

133) Kendi kaderini tayin hakkı engellenmiş sadece bir kimlik değil daha geniş çerçeveli bir Kürt ulusal ve Kürdistan sorunu vardır. Mesele bir anayasal yurttaşlık meselesinin ötesinde kendi kaderini tayin etmesi engellenen ve ilhak edilen bir Kürdistan gerçekliğidir. Kürdistan'da işgal ve ilhakın alt edilmesi, ezilen ulusun özgür iradesini eline alacak inisiyatifinin doğrudan tecelli edilmesinin demokratik yönünü desteklerken, Maoist Komünistler çizgi ve siyasetlerinin gerektirdiği yönelim ve perspektifin çözümünde ısrar eden bir görev bilinciyle hareket ederler.

134) Birleşik Sosyalist Kürdistan, karmaşık bir süreci ve her bir özgüldede özgün gelişme yollarını da içerecektir. Her bir parça önce bulunduğu alandaki ilhakı aşmak, bu çerçevede ilhakçı egemenlere karşı her parçada, her milliyetten emekçilerle Birleşik Sosyalist Bir Cumhuriyet yönelimi ile birleşme perspektifine sahip olmalıdır. Meşru olmasa da dayatılan sınırların objektif gerçekliği içerisinde her bir yerde her milliyetten işçi ve emekçilerle devrim, birleşik bir niteliğe sahiptir. Merkezleşmiş Maoist Komünist Partisi gerekliliğini de her bir yer, atlamamak durumunda ve daha geniş Komünist birlikteliklere de açık olma perspektifine sahibiz.

135) Komünistler, Kürdistan, azınlıklar ve ezilen inanç grupları sorununun ele alınışında Türk ve Kürtçü vb ulus- devletçi bir anlayışa sahip olamazlar. Ulus-devlet cumhuriyetçisi kapitalist paradigmayı reddederler. Komünistler, ezilen ulus, azınlıklar ve her konudaki problemleri tam hak eşitliği ile göğüsleyen Sosyalist Cumhuriyetler Birliği bayrağını yükseltirler. Komünist devrimci çizgi, çelişkilerin her bir özgülde aldığı biçim ve özgün niteliğinin ortaya çıkarttığı özgün görevleri enternasyonalist içerikteki Komünist yürüyüşünün biçim itibariyle özel görevler olduğu sorumluluğunu kavrayarak hareket eder.

136) Kürdistanlı, Türkiyeli ve her bir yerdeki Komünistler, milli devlet-milli parti peşinde olamazlar. Onlar, her bir yerde ilhak ve işgalin, haksızlıkların protestosunda ve aşılmasında Komünizmin gereği olarak en önde olmak durumundadır.

137) Dış siyasetin temelini proleter enternasyonalizmi oluşturacak. "Devrim ne ithal ne de ihraç edilir" ilkesinden hareketle diğer ülkelerdeki ezilen sınıflar ve ulusların sosyal, devrimci ve ilerici ulusal kurtuluş mücadelelerinin dolaylı-dolaysız desteklenmesi temel alınacaktır.

138) Sosyalist Cumhuriyetler Birliği; yalnızca cumhuriyet sınırları içinde yaşayan proletarya ve emekçi halkların malı değil, uluslararası proletarya ve emekçi halkların mevzisidir, enternasyonalizm ruhundan hareket eder. "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin" şiarı, bu cumhuriyetin dış siyasetinde her zaman yol gösterici politik şiar olacaktır.

139) Emperyalist saldırı, işgalcilik, gerici savaş ve savaş siyasetlerine amansız bir şekilde karşı çıkılacak, tüm insanlığı tehdit eden nükleer vb. silahların toptan yasaklanması ve yok edilmesi için mücadele yürütülecektir.

140) Sosyalist Cumhuriyetler Birliği; tüm gerici iktidarların anti-

komünist, halk düşmanı karşı-devrimci siyasetlerine karşı koyacak ve bu siyaseti dünya halkları nezdinde teşhir edecektir.

141) Sosyalist Cumhuriyetler Birliği; Sosyalist-demokratik ülkelerle ilişkilerde ister büyük ister küçük, ister iktisadi bakımdan çok gelişmiş, ister az gelişmiş olsun tam eşitlik, toprak bütünlüğüne, egemenliğe ve bağımsızlığa saygı, birbirlerinin iç işlerine karışmama ilkesinden şaşmayacak; kardeş ülkelerin bu yöndeki ihlallerine izin vermeyecek ve proleter enternasyonalizmine uygun olarak karşılıklı destek ve yardımlaşma ilkelerinden hareket edecektir. Bu temelde büyük devlet şövenizmine karşı çıkacaktır.

142) Sosyalist Cumhuriyetler Birliği; toprak bütünlüğünü ve egemenlik hakkını yaralamamak, iç işlerine karışmamak, eşitliğini zedelememek ve herhangi bir saldırı savaşı başlatmamak koşulu ile farklı toplumsal sistemlere sahip devletlerle diplomatik ve ticari ilişkilere girmeyi reddetmeyecektir.

143) Sosyalist Cumhuriyetler Birliği; devlet bağımsızlığını savunup koruma ve sosyalizmin inşası sürecinde ve komünizme geçiş süreci boyunca herhangi bir dış yardıma bel bağlamaz. "kendi gücüne dayanmak esas, müttefiklerin gücüne dayanmak talidir" prensibinden hareket edecektir.

Maoist Komünist Parti

2013